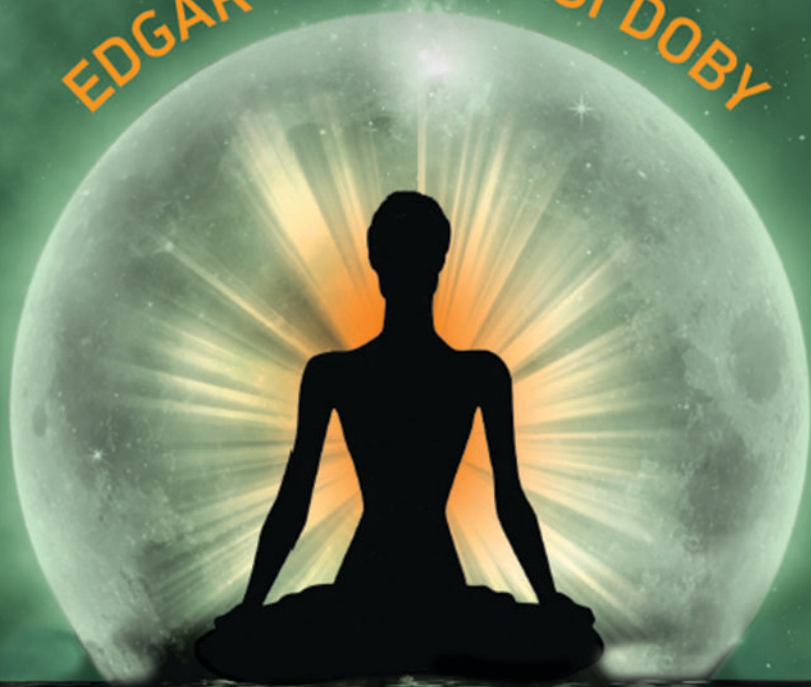

Anthony William

MYSTICKÝ LÉČITEL

EDGAR CAYCE NAŠÍ DOBY

Tajemství chronických i záhadných nemocí a jejich léčení

Anthony William

MYSTICKÝ LÉČITEL

Anthony William

MYSTICKÝ LÉČITEL

Novodobé médium odhaluje
tajemství záhadných nemocí

Přeložil Robert Štědrý

Autor této knihy nemá v úmyslu zpochybňovat lékařské či jiné odborné rady obecně ani předepisovat použití jakékoli techniky coby způsob diagnózy nebo léčení pro jakýkoli fyzický, emocionální či zdravotní stav. Autorovým záměrem je pouhé poskytnutí informací neoficiální a obecné povahy, které se mohou stát součástí hledání cesty k emocionální a duchovní pohodě. Za případné přímé či nepřímé důsledky, k nimž by mohlo dojít na základě některých informací obsažených v této knize, nenesou autor ani vydavatel žádnou odpovědnost. Předtím, než se kdokoli z čtenářů rozhodne zařídit se podle návrhů z této publikace, měl by konzultovat svůj zdravotní stav s odborníkem.

MEDICAL MEDIUM

Copyright © 2015 by Anthony William

Originally published in 2015 by Hay House, Inc.

Translation © Robert Štědrý, 2015

Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-657-6 (pdf)

Pro Indigo, Ruby a Great Blue

OBSAH

<i>Předmluva</i>	9
<i>Úvod</i>	13
 Část první:	
JAK JSEM SE STAL LÉČITELEM	21
Kapitola první: Jak jsem se stal léčitelem	23
Kapitola druhá: Pravda o záhadných nemocech	47
 Část druhá:	
SKRYTÁ EPIDEMIE	63
Kapitola třetí: Virus Epstein-Barr, chronický únavový syndrom a fibromyalgie	65
Kapitola čtvrtá: Roztroušená skleróza	95
Kapitola pátá: Revmatoidní artritida	105
Kapitola šestá: Hypotyreóza a Hashimotova tyreoiditida	116
 Část třetí:	
TAJEMSTVÍ DALŠÍCH ZÁHADNÝCH NEMOCÍ	129
Kapitola sedmá: Diabetes 2. typu a hypoglykemie	131
Kapitola osmá: Únava nadledvin	146
Kapitola devátá: Kandidóza	160
Kapitola desátá: Migréna	172
Kapitola jedenáctá: Pásový opar – pravá příčina kolitidy, onemocnění čelistního kloubu, diabetické neuropatie a dalších problémů	188

Kapitola dvanáctá: Porucha pozornosti s hyperaktivitou a autismus	203
Kapitola třináctá: Posttraumatická stresová porucha	221
Kapitola čtrnáctá: Deprese	240
Kapitola patnáctá: Premenstruační syndrom a menopauza	256
Kapitola šestnáctá: Lymská nemoc	275
Část čtvrtá:	
CESTA K UZDRAVENÍ	303
Kapitola sedmnáctá: Zdravé trávicí ústrojí	305
Kapitola osmnáctá: Zbavme mozek a tělo toxinů	334
Kapitola devatenáctá: Co nejíst	355
Kapitola dvacátá: Strach z ovoce	368
Kapitola dvacátá první: Čtyřtýdenní léčebné pročištění	385
Kapitola dvacátá druhá: Meditace a techniky pro zdraví duše	397
Kapitola dvacátá třetí: Andělští pomocníci	412
<i>Doslov: Udržme si víru</i>	<i>431</i>
<i>Poznámky</i>	<i>434</i>
<i>Poděkování</i>	<i>436</i>

PŘEDMLUVA

Jak víte to, co víte?

Většinu vědomostí jste získali učení – od rodičů, přátel, ve škole, z knih, na ulicích. O těchto vědomostech víte, že je víte.

Hluboko ve vás je však ještě další vědění. Víte kupříkladu, že jste, že existujete. Že vy jste vy. S tímto vědomím jste se narodili.

Pak je zde další typ vědění, o němž se těžko hovoří, protože většina lidí je považuje za samozřejmé. Je to vědění těla jak fungovat. Aniž byste museli být kardiology, vaše srdce ví, jak přečerpávat krev. Nemusíte také být gastroenterology, a vaše střeva přesto vědí, jak zpracovávat potravu a vstřebávat živiny.

Další vědění se projevuje jako pocit, jako instinkt či intuice. Je to vysoce inteligentní vědění, jež je současně jakýmsi kouzlením. Umožňuje vědět věci, které jste nikdy neviděli ani o nich neslyšeli – a může vám zachránit život. Je to typ vědění, jemuž se obecně doporučuje věřit. Kde se ale bere? Jak se stane, že tímto věděním disponujete? Kdo rozhoduje, kdy se na tohle vědění napojíte?

Jako člověku vědeckému mi bylo vštěpováno, že mám důvěřovat pouze tomu, co mohu pozorovat, měřit, testovat a zopakovat. Avšak jako člověk emocionální nemohu měřit lásku k manželce a dětem – přestože je skutečnější

než jakákoli buňka, kterou jsem kdy zkoumal pod mikroskopem, a tedy i mnohem důležitější.

Odnepaměti se objevují lidé s mimořádnými schopnostmi, s různými typy vědění a s takřka nadpřirozenými dovednostmi. Učenci, kterým jsou známy věci, s nimiž by si počítače stěží poradily. Géniové všech oblastí lidské říše, například hudby, výtvarného umění či sportu.

Nedávno jsem se blíže seznámil s lidmi, kteří komunikují s těmi, kdo už odešli na onen svět. Spiritistická média zaplavují zemi a sdělují fascinující informace, o nichž lidé s jistotou vědí, že pocházejí od jejich drahých zesnulých. Jednou z mých vůbec nejoblíbenějších knih je dílo Briana Weisse *Mnoho životů, mnoho Mistrů*. (Tuto přelomovou knihu v češtině vydalo naše nakladatelství Metafora, *pozn. red.*) Doktor Weiss pracuje s klienty, kteří se v hypnóze vracejí nejen do minulých životů, ale dokonce do období mezi jednotlivými životy, kdy jim duchovní mistři předávají pozoruhodné zprávy. Tato sezení mají na účastníky dalekosáhlé léčivé účinky.

Pak jsou tu samozřejmě léčitelé. Muži a ženy – někteří z nich slavní a známí – se schopností vrátit zrak nevidomým, pohyb ochrnutým, zdraví nemocným. Právě před nimi stojím v největším úžasu. Možná jim trochu závidím. Chtěl bych být nadán darem léčit dotekem. Hned bych to roztočil a s léčením začal v dětských nemocnicích.

Kdykoli zaslechnu o člověku se zvláštními léčitelskými schopnostmi, okamžitě se s ním chci seznámit, začlenit jej do své sítě, využít jeho daru pro sebe, posílat k němu pacienty a doufat, že si jeho schopnosti osvojím také. Touto cestou jsem se setkal i s Anthonym Williamem.

Před několika lety mě neustále bolelo břicho. Šel jsem na ultrazvuk, který odhalil nádor v játrech. Následné vyšetření magnetickou rezonancí diagnózu potvrdilo a zjisti-
tilo též zduřené lymfatické uzliny v tříse. Vyplašilo mě to.

Domluvil jsem si biopsii uzliny a ještě před dohodnutým termínem jsem dostal Anthonyho telefonní číslo. Rychle jsem si s ním dojednal schůzku a už během první minuty konzultace se mi zmínil o játrech – a dokonce prozradil výsledek plánované biopsie. Především mi však předepsal doplňky stravy a potraviny, po nichž mi okamžitě zmizely bolesti břicha, které nakonec s nádorem jater vůbec ne-souvisely (působila je dříve nediagnostikovaná stará ne-zhoubná cysta).

Od té doby se s Anthonym radím rovněž ohledně zdraví své ženy a dětí a vždycky dostanu účinnou radu. Poslal jsem k němu také mnoho zvědavých a nepředpo-jatých pacientů a od všech jsem dostal příznivou zpět-nou vazbu. Kde se jeho vědomosti berou, to nechám na vás. Já se domnívám, že toto jeho vědění vyvěrá ze stejné frekvence jako intuice, jen je silnější. Anthony sám to popisuje jako hlas, který mu mluví do ucha.

Když mi oznámil, že napsal knihu, poskočil jsem ra-dostí. Konečně se od někoho s nadpřirozenými léčivými schopnostmi dozvím o tom, jak to funguje, o jeho osob-ní minulosti a zkušenostech. Když jsem si knihu přeče-tl, byl jsem z toho úplně vedle. Je velmi dobře napsaná, upřímná, zajímavá, pokorná, úžasná. Lépe to vystihnout nedokážu a jsem velmi rád, že vás čeká stejný zážitek. Cesta k poznání mysli a duše pravého léčitele, to je lepší než let do vesmíru.

Doufám, že se vám kniha bude líbit stejně jako mně.

Srdečně,
Alejandro Junger, M. D.,
jeden z nejúspěšnějších na žebříčku *New York Times*,
autor knih *Clean*, *Clean Eats* a *Clean Gut*.

ÚVOD

Jste zmateni rozporuplnými informacemi, kterých se vám dostává od lékařů, a rádi byste obdrželi jednu jasnou a srozumitelnou radu?

Děsíte se zvyšujícího se výskytu nemocí, jako je rakovina, a snažíte se najít preventivní prostředky?

Chcete zhubnout? Vypadat a cítit se mladší? Mít víc energie? Pomoci milovanému člověku, který churaví? Zabezpečit rodině štěstí a spokojenost?

Už jste všechno zkusili, všude zašli, a přesto vaše zdraví stále není, jaké by mělo být? Chcete se ujistit, že si své utrpení nesugerujete, ani jste si ho sami nezpůsobili?

Chcete mít pocit, že jste to zase vy? Znovu nabýt duševní svěžesti a rovnováhy? Získat duchovní oporu a čerpat ze svých mentálních schopností?

Chcete uspět a umět se vypořádat s výzvami 21. století?

Pak je tahle kniha právě pro vás. Nikde jinde odpovědi na tyto otázky nenajdete.

Tato kniha je úplně jiná než ostatní. Nehýří citacemi, odkazy na studie, protože představuje informace předbíhající svou dobu, informace přicházející přímo z nebes. Uvádím-li čísla a další podrobnosti, které připomínají statistiku, například kolik lidí daným onemocněním trpí, jde o fakta vycházející z Ducha, což je zdroj, o kterém vám budu víc vyprávět v první kapitole nazvané „Jak jsem

se stal léčitelem“. V několika málo případech, kdy mě Duch odkázal k pozemským zdrojům, uvádím prameny v závěrečných poznámkách. Něco z toho, o čem v knize píšu, objevila věda, před níž stojí ještě hodně práce. Vše, co svěřuji těmto stránkám, pochází od vyšší autority, esence soucit, která chce, aby se všichni uzdravili a dostáli svým možnostem.

Tato kniha odkrývá mnohá z nejcennějších léčebných tajemství Ducha. Je odpovědí pro každého, kdo trpí chronickým onemocněním nebo nějakou záhadnou chorobou, s níž si lékaři nevědí rady.

Není však jenom knihou pro nemocné. Je určena všem obyvatelům této planety.

Módní výstřelky v oblasti péče o zdraví přicházejí a odcházejí. Když je některý z nich na vrcholu, vemlouvá se do vědomí lidí. Pak přijde nová zajímavost, stará pohasne a my jsme příliš zaujati novým nablýskaným balením, než abychom si uvědomili, že obsahuje stále tytéž pochybné představy. S každým uplynulým desetiletím zapomínáme na chyby minulosti, a historie se opakuje.

Na rozdíl od jiných zdravotních knih, jež stále tytéž staré teorie zaobalují novými chytlavými jmény, obsahují následující stránky léčivé rady, které zjevil sám Duch.

DOBA ZRYCHLENÁ

Naši současnou éru nazývá Duch dobou zrychlenou. Někdy předtím se civilizace neměnila tak překotným tempem.

Technika způsobila převrat úplně ve všem, co k životu patří. Žijeme v době divů a úchvatných možností.

Je to však také doba nebezpečná. Dříve, než stihneme něco nového mentálně zpracovat, už to zastarává. Žijeme v takovém spěchu, až máme neustále pocit, že musíme být o krok napřed. Spolu s lehce dostupnými nej-

novějšími informacemi přicházejí ale větší nároky, větší odpovědnost – a větší zdravotní nástrahy. Bleskurychlý pokrok s sebou leckdy přináší nezamýšlenou zranitelnost.

Tyto změny ovlivňují celé lidstvo – a nejtěžší břímě nesou ženy. Jsou to ženy, kdo čelí největším očekáváním dnešní doby, ženy, jejichž organismus je zatěžován až na hranici možného. Chronické choroby jsou pak běžnou záležitostí u žen i mužů.

Nepřerušíme-li ustavičný proud mylných informací, nepochopíme, čím si prošli naši praotcové a pramáti, a nepřeorientujeme svůj životní styl, pak na příští generace přeneseme zbytečné utrpení. Abychom dokázali držet krok s dobou a přežili, musíme se adaptovat. Jedinou možností je ochrana zdraví.

V knihách o chronických nemocech jsou právě teď populární rady, že bychom měli ze stravy vyloučit potraviny podporující zánět – a tím to končí. Už se nijak nevysvětluje, co je skutečnou příčinou autoimunitních chorob či chronických poruch a jak se zbavit základních problémů. Proto lidé zůstávají nemocní.

Jenže choroby, s nimiž si lékaři nevědí rady, mají své skutečné příčiny, a existují účinné metody, jak si poradit s problémy, s nimiž se v současnosti potýkáme.

Tato kniha je průvodcem na cestě k vlastnímu osvobození. Chci, abyste se skutečně uzdravili – a odolali pokušení módních výstřelků, chyb, polopravd, omylů, klamavých triků a podvodů nabalených na téma zdraví, štěstí a spokojenosti. Chci, aby dnešní děti vyrostly ve zdravé dospělé.

Rozhodně nejsem odpůrcem vědy. Nezpochybňuji, že se skládáme z atomů, ani že je Země miliardy let stará, nesnižuji hodnotu vědeckých metod. Vše, co vím, a dokonce i tajemství, jež kniha obsahuje, nakonec vědecká obec přijme a uzná.

Jestliže však onemocníte, nebo choroba postihne vaše blízké, máte chuť čekat dvacet, třicet, padesát let na řešení? Chcete přihlížet, jak se dcera nebo syn v dospělosti perou se stejnými zdravotními problémy a potýkají se stejnými nedostatky medicíny jako vy?

Proto je čas, aby se tahle knížka dostala do rukou veřejnosti. Vy si ji můžete přečíst hned.

PÁR SLOV O PRÁCI S TOUTO KNIHOU

Knihu si můžete přečíst z bezpočtu důvodů. Lékař vám sdělil diagnózu a vás zajímá, co se za ní vlastně skrývá. Máte potíže, které nedokážete pojmenovat, a hledáte vysvětlení. Jste zdravotník nebo milujete někoho, kdo onemocněl, a chcete zjistit, jaká zdravotní péče bude nejlepší. Nebo vás prostě jen obecně zajímají otázky zdraví a životní spokojenosti a rádi byste se dozvěděli, jak porozumět svému nejlepšímu já a smyslu života.

Tato kniha má co nabídnout úplně všem bez ohledu na to, jakou stravu, dietu nebo výživový systém dodržuje. Je určena každému, kdo chce získat nejnovější dostupné vědomosti o léčení.

Jak je kniha vystavěná? V první části „Kde to všechno začalo“ vám povím něco o sobě: kdo jsem a čím se zabývám. Dozvíte se o mém spojení s Duchem a o mé životní práci, při níž pomáhám lidem zbavit se záhadných faktorů způsobujících jejich nemoci, navrátit se do života a zabránit dalším zdravotním poruchám. Povíme si též o záhadných nemocech, jež jsou všudypřítomné v mnohem větší míře, než si uvědomujeme.

Vědomosti a potvrzení platnosti jsou dva z nejúčinnějších nástrojů k zotavení, a tak jsem kapitoly v dalších dvou částech věnoval objasnění skutečných příčin některých nemocí.

Ve druhé části nazvané „Skrytá epidemie“ probereme

problematiku viru Epstein-Barrové, přehlíženého patogenu, jenž se tajemně skrývá za invalidizujícími chorobami, jako jsou fibromyalgie, chronický únavový syndrom, roztroušená skleróza, revmatoidní artritida, postižení štítné žlázy a další. Jednotlivé kmeny viru Epstein-Barrové v různých stádiích nemoci sužují lidstvo, zejména ženy, nejruznějším způsobem – je to nejzáhadnější ze záhadných nemocí.

Ve třetí části „Tajemství dalších záhadných nemocí“ se budeme věnovat dalším zdravotním poruchám, které jsou obecně mylně chápány, a popíšeme si jejich překvapivé a rozličné příčiny. Žádná z těchto informací už nemůže na zveřejnění čekat ani o chvíli déle.

Na konci jednotlivých kapitol ve druhé a třetí části najdete cílené zdravotní rady včetně doporučených potravin a doplňků stravy vhodných při konkrétních chorobách.

Poté přijde na řadu čtvrtá část, „Cesta k uzdravení“, v níž vám prozradím skutečná tajemství pevného zdraví. Jsou obrovskými díly skládačky, které dnešnímu zdravotnictví chybějí. Čtvrtá část pojednává o uzdravení, prevenci a seberealizaci – takže ať už se snažíte zbavit nemoci, přejít od dobrého zdraví k výbornému nebo navázat kontakt se svým skutečným já, dozvíte se jak na to. Najdete zde rady pro optimální trávení, léčivé pročištění, informace o skrytých potravinových přísadách, které mohou ničit zdraví, poznatky o nejléčivějších potravinách planety a možnostech detoxikace, stejně jako návody na mentální techniky, jako jsou meditace či požádání andělů o pomoc.

V průběhu celé knihy uvádím případy z praxe a zkušenosti klientů vyprávějících o tom, jak se po zdravotních a duchovních zápasech postavili znovu na nohy – někdy doslova. Třebaže jsem změnil všechna jména a osobní detaily, podstatu ponechávám. Doufám, že vám tyto příběhy poskytnou útěchu, že v tom nejste sami, a dodají naději do vlastní světlé budoucnosti.

Anglické slovo *quicken* použité v názvu doby neznamená pouze *zrychlená*. *Quick* znamená též *probouzet se k životu*. Historicky odkazuje na první pohyby plodu v děloze.

Doba zrychlená se tedy netýká jenom překotného životního tempa. Týká se též znovuzrození.

Rodí se nový svět. Máme-li mu stačit a nepadnout za oběť nebezpečím, jež rychlé změny provázejí, musíme se přizpůsobit.

Každé slovo v této knize vám s tím má pomoci.

Mojí prací je uzdravovat. Pomohl jsem desítkám tisíc lidí zbavit se potíží, které je sužovaly, vyhnout se dalším nemocem a spokojeně žít. Nyní bych se o tento úspěch rád podělil se širším společenstvím.

Často používám termín „zdravotnické komunity“. Myslím tím tradiční a alternativní medicínu, ale i nově vznikající obory integrované a funkční medicíny. K žádné z nich se nepřidávám ani na žádnou kárávě neukazuju prstem. Informace, které se jich týkají, jsou neutrální, nezávislé. Jde mi o to, aby se praktici i léčitelé seznámili s tímto věděním a mohli pomoci většímu množství lidí. Jde o to, abyste se s ním seznámili i vy a zjistili, jak se můžete sami uzdravit. Jde mi zkrátka o pravdu.

Nechceme snad my všichni poznat pravdu? Pravdu o světě, o vesmíru? Pravdu o nás samých? O životě? O tom, proč jsme vůbec tady? O smyslu života?

Když onemocníme, máme spoustu pochybností. Cítíme se odtrženi od života. Nevěříme základním pravdám, jako že naše tělo je schopné se samo uzdravit. Nevěříme jim proto, že jsme se dosud nenapojili na to, co za nemocí doopravdy vězí. Chodíme od doktora k doktorovi, od jedné léčebné metody ke druhé, hledáme řešení. Ztratili jsme víru v sám život.

Jakmile se uzdravíme, pochybnosti se rozplynou. Máme spoustu energie, kterou můžeme proměňovat ve smysl života. Sledujeme vlastní proměnu a znovu věříme v to

dobré. Napojujeme se na zákony vesmíru, k nimž patří i schopnost obrození.

Pravda o světě, o nás samých, o životě, o jeho smyslu – to všechno přichází s uzdravením.

A pravdu o uzdravení teď držíte ve vlastních rukou.

ČÁST PRVNÍ

KDE TO VŠECHNO ZAČALO

KAPITOLA PRVNÍ

JAK JSEM SE STAL LÉČITELEM

V této knize vám odhalím pravdy, které se jinde nedozvíte. Neuslyšíte je u lékaře, nedočtete se o nich v jiných knihách, nenajdete je na internetu.

Jsou to tajemství, která prozrazuji jako první.

Nejsem lékař. Nemám zdravotnické vzdělání. Přesto dokážu podat informace o zdravotním stavu, které vám nikdo jiný nepoví. Dokážu objasnit chronické nemoci i záhadné choroby, které lékaři často chybně diagnostikují, nesprávně léčí nebo označují různými nálepkami, ač ve skutečnosti netuší, co je způsobuje.

Vhledem a vnímavostí pomáhám lidem už od dětství. Je čas, abyste se o těchto tajemstvích dozvěděli i vy.

A takhle mi Duch sdělil, jak to má všechno být...

NEČEKANÝ HOST

Všechno to začalo, když mi byly čtyři roky.

Jednoho nedělního rána se probudím a zaslechnu hlas staršího muže.

Zní mi přímo u pravého ucha. Je velmi zřetelný.

Říká: „Jsem Duch Nejvyššího. Nade mnou je už jenom Bůh.“

Jsem zmatený a vyděšený. Je v pokoji ještě někdo? Otevřu oči a rozhlédnu se kolem, ale nikoho nevidím.

Možná někdo mluví venku nebo někde hraje rádio, pomyslí si.

Vstanu a jdu k oknu. Nikdo tam není – je velmi časně ráno. Nemám tušení, co se děje, a nejsem si ani trochu jistý, že to vůbec chci vědět.

Běžím dolů za rodiči, do bezpečí. O tom hlasu se nezmíním. V průběhu dne ve mně narůstá pocit, že mě někdo sleduje.

Večer sedím na židli u jídelního stolu. S rodiči, prarodiči a několika dalšími příbuznými.

Při jídle najednou spatřím cizího muže – stojí za babičkou. Má šedivé vlasy a vousy, na sobě hnědé roucho. Předpokládám, že je to nějaký rodinný přítel, který k nám přišel na večeri. Ale místo aby si k nám sedl, pořád jen stojí za babiččinými zády a hledí na mě.

Když ale nikdo z rodiny na jeho přítomnost nereaguje, pomalu mi dochází, že ho vidím jen já. Odvrátím zrak, abych zjistil, jestli nezmizí. Když pak do těch míst znovu pohlédnu, stále na mě zírá. Jeho rty se nepohybují, v pravém uchu však slyším jeho hlas. Je to týž hlas, který jsem slyšel při probuzení. Tentokrát konejšivým tónem pronáší: „Přišel jsem za tebou.“

Přestanu jíst.

„Co se děje?“ ptá se mě maminka. „Ty nemáš hlad?“

Neodpovídám, jen hledím na toho muže. Zvedne pravou ruku a pokyne mi, abych šel k babičce.

Mám neodolatelný pocit, že ho musím poslechnout, a tak slezu ze židle a jdu za babičkou.

Tajemný host mě vezme za ruku a položí mi ji na babiččinu hrud'

Babička se lekne a otočí se. „Co to děláš?“ vyhrkne.

Šedovlasý muž na mě pohlédne. „Řekni ‚rakovina plic‘.“

Jsem zmatený. Vůbec netuším, co slova *rakovina plic* znamenají.

Pokouším se to vyslovit, ale vyjde z toho jen zamumlání.

„Zopakuj to,“ nabádá mě. „Plíce.“

„Plíce,“ vyslovím tedy.

„Rakovina.“

„Rakovina,“ opakuju.

Celá rodina na mě třesť oči.

Stále jsem soustředěný jen na šedivého pána.

„Teď pověz ‚Babička má rakovinu plic‘.“

Poslechnu. „Babička má rakovinu plic.“

Slyším, jak na stůl upadla vidlička.

Šedovlasý host odtáhne moji ruku od babičky a šetrně mi ji spustí podél těla. Pak se otočí a odchází nahoru po schodech, které tam ale nejsou a nikdy nebyly.

Ohlédne se na mě a proneše: „Budeš o mně stále vědět, ale už mě nikdy neuvidíš. Neboj se.“ Stoupá dál do schodů, projde stropem bytu – a zmizí.

Babička na mě ohromeně hledí. „Říkal jsi, co mi připadá, že jsi řekl?“

Všichni u stolu zpanikaří. Co se právě stalo, nedává z mnoha důvodů žádný smysl – počínaje faktem, že pokud nám je známo, babička je zdravá. Nemá žádné potíže, nebyla u doktora.

Další ráno se probudím a znovu slyším hlas: „Jsem Duch Nejvyššího. Nade mnou je už jen Bůh.“

Stejně jako předešlého rána se rozhlédnu, ale ani teď nikoho nevidím.

Od toho dne se každé ráno bez výjimky opakuje totéž.

Babička je otřesena tím, co jsem jí pověděl. I když se cítí dobře, objedná se na celkovou prohlídku.

Po několika týdnech navštíví lékaře – a na rentgenu se ukáže, že má rakovinu plic.

HLAS

Tajemný návštěvník mě i nadále vítá každé ráno a já začínám věnovat pozornost tomu, jak zní jeho hlas.

Je průzračně jasný, položený někde mezi barytonem a tenorem – spíš trochu nižší, ale ne vysloveně hluboký. Je sytý a zvučný. I když se mi ozývá poblíž pravého ucha, slova znějí stereofonně v okolním prostoru.

Věk se dá těžko odhadnout. Někdy působí dojmem mimořádně zdatného, zdravého osmdesátníka, což odpovídá šedovlasému pánovi, jehož jsem viděl u večeře. Jindy zní jako tisíciletý.

Dá se říci, že je to uklidňující hlas. Přesto si nemohu zvyknout na jeho přítomnost.

Ostatní média mívají vnitřní hlasy, ale ten můj není vnitřní. Je to hlas, který mi zní přímo u pravého ucha, jako by vedle mě někdo stál. Nedokážu ho přimět k odchodu.

Mohu ho fyzicky zablokovat. Když si položím dlaň na ucho, je hlas o mnoho slabší. Jakmile ruku oddálím, zní opět v plné síle.

Požádám jej, aby na mě přestal mluvit. Zprvu jsem velmi zdvořilý. Potom už ne.

Je ale úplně jedno, co říkám. Mluví, kdykoli chce on sám.

DUCH NEJVVYŠŠÍHO

Začnu mluvčího nazývat jménem – Duch Nejvyššího. Někdy mu říkám zkráceně jenom *Duch* nebo *Nejvyšší*.

Do osmi let slýchám Ducha bez přestání celý den. Sděluje mi stav tělesného zdraví všech lidí, které potkám.

Bez ohledu na to, kde jsem nebo co zrovna dělám, mi vykládá o bolestech, obtížích a nemocech kohokoli, kdo je poblíž, a rovněž o tom, co každý ten člověk potřebuje, aby se mu ulevilo. Vytrvalost těchto ustavičně proudících a důvěrných informací je mimořádně stresující.

Poprosím Ducha, aby mi přestal vykládat věci, které nechci vědět.

Odpoví, že se mě snaží naučit co nejvíce a že nemůžeme promeškat ani jedinou chvíli. Když mu povím, že je to strašně náročné, je mu to jedno, nedbá na to.

Zjišťuji však, že se s ním dá svým způsobem vést rozhovor. Když povyrostu a jsem schopen klást zásadní otázky, zeptám se ho: „Kdo jsi? Co jsi? Odkud pocházíš? A proč jsi tady?“

Duch odpoví: „Nejprve ti řeknu, co nejsem.“

„Nejsem anděl. Nejsem člověk. Nikdy jsem nebyl lidská bytost. Nejsem ani ‚duchovní vůdce‘. Jsem *slovo*.“

Rychle zamrknám, snažím se tu informaci vstřebat. Do-
kážu se pouze otázat: „Jaké slovo?“

Duch odvětí: „Soucit.“

Nevím, jak odpovědět. Není to ale třeba. Duch pokračuje: „Jsem živoucí esence slova soucit. Nacházím se na prstu Božím.“

„Já ti nerozumím, Duchu. Jsi Pánbůh?“

„Ne,“ odpoví hlas. „Na prstu Božím spočívá slovo, a to slovo je soucit. Já jsem tím slovem. Živoucím slovem. Slovem nejbližším Bohu.“

Zavrtím hlavou. „Jak můžeš být jen slovo?“

„Slovo je zdrojem energie. Některá slova mají obrovskou moc. Bůh vlévá světlo do slov, jako jsem já, a vdechuje nám život. Jsem víc než pouhé slovo.“

„Je ještě někdo jako ty?“ zajímám se.

„Ano. Víra. Naděje. Radost. Mír. A další. Jsou to všechno živoucí slova, já jsem však nad nimi nade všemi, neboť jsem nejbližší Bohu.“

„Ta druhá slova taky mluví k lidem?“

„Ne tak jako já k tobě. Nikdo je neslyší uchem. Žijí v lidských srdcích a duších. Jako já. Slova jako radost a mír ale nemohou v srdci stát osamoceně. Potřebují soucit, aby byla úplná.“

„Proč mír sám o sobě nestačí?“ podívám se. Co mi Duch vstoupil do života, mnohokrát jsem zatoužil po míru a tichu.

„Soucit je porozuměním utrpení,“ opáčí Duch. „Není míru, radosti ani naděje, dokud se trpící nesetkají s porozuměním. Soucit je duší těchto slov; bez něj jsou prázdná. Soucit je naplňuje pravdou, úctou a smyslem. Já jsem soucit. A nade mnou není nikdo nežli Bůh.“

Ve snaze tomu porozumět kladu další dotaz: „Co je tedy Bůh?“

„Bůh je slovo. Slovo je láska, jež je nade všemi slovy. Bůh je také víc než slovo. Neboť Bůh miluje všechno. Bůh je nejmocnějším zdrojem bytí. Lidé dokážou milovat. Ale lidé nemilují bezpodmínečně. Bůh ano.“

Je toho na mě moc najednou. Ukončím rozhovor osobní otázkou: „Mluvíš ještě s někým jiným?“ Protože pokud ano, myslím si, vyhledám ho, abych se necítil tak sám.

„Andělé a další bytosti spoléhají na moji pomoc. Všem, kdo jsou ochotni naslouchat, poskytují poučení a moudrost Boží,“ praví Duch. „Ale na Zemi mluvím přímo jen s tebou.“

JÁ A MŮJ STÍN

Jistě si dovedete představit, že na osmileté dítě toho bylo až dost.

Šokující zážitky měla v dětství i další média. Nikdo z nich však nezažil to co já.

Schopnost slyšet hlas pokaždé zřetelně a hovořit s ním je neobvyklá i mezi médii. Ještě zvláštnější je, že hlas mluví zvenčí, do ucha, nezní v hlavě, takže je nezávislou entitou oddělenou od mých myšlenek. Je to, jako by se mnou někdo všude chodil a všude byl – někdo, kdo mi ustavičně vykládá věci, které ve skutečnosti nechci slyšet.

Světlou stránkou je, že získávám informace, jež jsou neuvěřitelně přesné – mnohem přesnější, než které má jakékoli jiné médium. Kromě toho jsem pravidelně in-

formován také o svém zdraví, což je naprostá rarita. Ani ta nejznámější média historie nedokázala proniknout do vlastních zdravotních problémů.

Dokážu nahlédnout do poznatků, které o desítky let předběhly znalosti zdravotnických komunit.

Značnou nevýhodou je, že nemám soukromí. Je mi osm let a celý týden stavím přehradu na potoce za domem. Duch mi vykládá, že to není moc dobrý nápad, protože voda zaplaví sousedovi trávník.

„To bude dobrý,“ odbudu ho.

Pak přijde průtrž mračen, voda ve strouze se zvedne – a zatopí sousedovi trávník. Z domu na mě křičí a v uchu slyším: „Vždyť jsem ti to říkal. Neposlechlš mě.“ Tím je celá situace ještě horší.

Duch neustále sleduje každý můj pohyb a sděluje, co bych měl a co bych neměl. Celé dětství mám tudíž po všech stránkách v podstatě zmařené. Ten rok, co jsem stavěl přehradu, se do posledního detailu dozvídám i o tělesném a emočním stavu své nejlepší kamarádky, dívenky, do níž jsem zamilovaný, a učitelky, která prochází bolestným vztahem s přítelem. Vidím to se vším všudy a je to zoufalé.

A protože Duch rozhodně není tím, kdo by planě utěšoval, oznamuje mi, že to bude ještě horší. „Největší úkoly na tebe teprve čekají.“

„Co tím myslíš?“ chci vědět.

„Takový dar dostává jen jeden nebo dva lidé za sto let,“ objasní. „Tvůj dar není prostá intuice nebo jasnovidecství. Je to něco, co většina lidí nevydrží. Nebudeš moct žít jako normální člověk, natožpak jako normální teenager, a bude to téměř nesnesitelné. Nakonec neuvidíš téměř nic jiného než utrpení druhých. Budeš si muset najít způsob, jak se s tím sžít. Jinak se může stát, že si vezmeš život.“

VHLED DO LIDSKÉHO TĚLA

Duch se mi stává nejbližším přítelem i přítěží. Oceňuji, že mě připravuje na práci, kterou mi vyšší síly vybraly. Přesto jsou nároky, které to na mě klade, obrovské.

Jednoho dne mě vybídne, abych zašel na krásný rozlehlý hřbitov nedaleko našeho domu. „Chci, aby ses postavil tady k tomu hrobu,“ vyzve mě, „a přišel na to, jak ten člověk zemřel.“

Jistě, úkol vhodný pro osmiletého klučinu.

Byl jsem však už tak bombardován informacemi o zdravotní kamarádů i cizích lidí, že jsem se snažil to pojmout jako jeden z dalších případů.

A s pomocí Ducha jsem dokázal splnit vše, co mi uložil.

Tím můj dar získává další rozměr: nejenže mě Duch slovně zpravuje o tom, jaké má kdo zdravotní problémy, ale také mi pomáhá vizualizovat si a skenovat lidské tělo.

Trávím léta na nejružnějších hřbitovech a provádím tohle cvičení na stovkách těl. Vypracovávám se tak, že nakonec jsem schopen téměř okamžitě vycítit, zda ten který člověk zemřel na srdeční infarkt, mozkovou mrtvici, rakovinu, jaterní onemocnění, při automobilové havárii, zda byla příčinou jeho smrti sebevražda nebo vražda.

Spolu s tím mě Duch učí nahlížet do hloubky těl živých lidí. Slibuje, že jakmile tenhle zácvik skončí, budu umět prosvěcovat a diagnostikovat s mimořádnou přesností.

Kdykoli jsem unavený nebo se chci věnovat něčemu zábavnějšímu, Duch prohlásí: „Jednou budeš schopen skenovat lidi způsobem, který bude rozhodovat mezi životem a smrtí. Budeš schopen říct, zda jsou plíce před kolapsem, chystá-li se ucpat tepna nebo zastavit srdce.“

Jednou mu odseknu: „Koho to zajímá? Proč na tom záleží? Proč bych se o to měl starat právě já?“

„Musíš se o to zajímat,“ vysvětlí Duch. „Všechno, co

tady na Zemi děláme, je důležité. Dobře vykonaná práce prospívá tvé duši. Musíš brát tenhle úkol vážně a zodpovědně.“

SEBEUZDRAVENÍ

V devíti letech, kdy se ostatní kluci prohánějí na kole a hrají baseball, jsem pod neustálou palbou chorob všech lidí z okolí a naslouchám Duchu, který mi radí, jak se mohou uzdravit. Dozvídám se, co dospělí dělají špatně a co by měli pro své zdraví udělat.

V té době jsem už natolik plný zdravotních vědomostí a natolik zacvičený, že by bylo těžké je neuplatňovat.

Dobrá příležitost nastane, když sám onemocním. Jednou večer jsem s rodiči na večeři v restauraci. Ignoruji Ducha a jeho obvyklá stravovací doporučení a sním rybu, z níž dostanu otravu. Dva týdny ležím v posteli, neschopen cokoli v sobě udržet. Rodiče mě vezmou k doktorovi a jednou v noci, když je to skutečně vážné, dokonce na pohotovost, ale horečka a bolesti břicha neustávají.

Nakonec se ke mně deliriem prodere Duch a oznámí mi, že je to *E. coli*. Okamžitě mi nařídí, abych šel k pradědečkovi a natrhal bedýnku hrušek ze starého rodinného stromu. Duch tvrdí, že musím jíst jen tyhle zralé hrušky – a pak se uzdravím.

Udělám, co mi radí, a rychle se uzdravím.

VYHOĎ HO, BOŽE

V deseti letech se pokusím obejít Ducha a jednat přímo se šéfem.

Mám ale zato, že to, co chci, nemohu říci Bohu v modlitbách, protože Duch mě uslyší.

A tak lezu na nejvyšší stromy, abych byl Bohu co nejblíže, a vyrývám vzkazy do kmenů.

Jedním z prvních je: „Bože, miluju Ducha, ale je čas, abychom se na prostředníka vykašlali.“

Pak následuje několika upřímných otázek:

„Bože, proč musejí být lidi nemocní?“

„Bože, proč *ty* nemůžeš všechny uzdravit?“

„Bože, proč musím lidem pomáhat zrovna *já*?“

Ač to jsou podle mého oprávněné dotazy, žádných odpovědí se nedočkám.

Najdu si tedy ještě vyšší stromy a vyšplhám do nejvyšších větví v naději, že moje hazardérství Boha vyburcuje. Tentokrát vyryju jednoznačný požadavek:

„Bože, vrať mi prosím klid.“

„Bože, už nechci Ducha slyšet. Pošli ho pryč.“

Když vyrývám slova „Bože, vysvobod' mě“, ztratím rovnováhu a málem sletím z větve. *Ale takhle ne*, pomyslím si. Slezu dolů do bezpečí, poražený.

Žádný z těch vzkazů nic nezměnil. Duch na mě mluví dál.

Ví-li o mých pokusech podkopat jeho autoritu, je natolik laskavý, že se o tom nezmiňuje. Čeká nás důležitější práce.

PRVNÍ KLIENTI

V jedenácti chci dělat něco užitečného a zábavného, abych se odreagoval od hlasu u svého ucha, a tak začnu s brigádou: nosím hole na golfovém hřišti.

Není však snadné vzdát se svého daru. Nosím hole a nedá mi to, abych golfistům neoznamoval, jaké mají neduhy. Často poznávám, že mají ztuhlé klouby, špatná kolena, nemocné kyčle, poraněné kotníky, záněty šlach a další problémy, dřív, než se projeví příznaky.

A tak řeknu třeba: „Máte trochu slabší švih, ale není divu, když máte poškozený karpální tunel.“ Nebo „Bylo by dobře, kdybyste něco udělal s tou zanícenou levou kyčlí.“

Udiveně se na mě podívají a zeptají se: „Jaks to poznal?“ Pak mě požádají o radu, co by jim pomohlo, a já jim povím, co mají jíst, co dělat jinak, jakou léčbu vyzkoušet a tak dále.

Když takhle nosím hole několik let, zatoužím po změně. Usoudím, že mám-li doporučovat léčivé potraviny a doplňky stravy, mohl bych pracovat v místě, kde se prodávají. A tak začnu s doplňováním zboží v místním supermarketu.

Klienti za mnou přicházejí, kdykoli se jim zachce, a v přestávkách mezi zaplňováním regálů jim pomáhám. Majiteli supermarketu nevadí, že svou práci přerušuju, protože mu přivádím nové zákazníky.

Kromě toho i on je mým klientem.

Je trochu divné provádět zdravotní konzultace v uličce mezi regály. Je to taky obtížné, protože doplňků stravy ještě moc není a nabídka potravin je omezená. Duch mě ale vytrvale ujišťuje, že za pár desítek let budou obchody lépe zásobené. Prozatím mi pomáhá být při vytváření léčebných plánů tvořivý – a mě hrozně baví vodit klienty tam, kde si koupí přesně to, co potřebují k uzdravení.

OBROVSKÁ MOC NESE OBROVSKÝ POCIT VINY

Ve čtrnácti si občas sednu na autobus nebo na vlak, znamenám zdravotní poruchu člověka, který sedí přede mnou, poklepu mu na rameno a povím mu o tom. Někdy je mi vděčný. Jindy mě obviní, že mu zasahuju do soukromí, že jsem ukradl jeho zdravotní dokumentaci, nebo se stanou ještě horší věci. Je v tom hodně nedůvěry a nepřátelství – obzvláště pro kluka, který je v pubertě.

Čím jsem starší, tím víc se učím obezřetně vybírat ty, jimž se snažím pomoci bez požádání. Jestliže někoho potkávám pravidelně, stále mě to nutí podělit se s ním o to, co vím. Zvykl jsem si tedy zjistit si u toho či onoho nej-

prve emoční stav, abych věděl, nakolik bude mým informacím přístupný. Tak se mi daří množství nepříjemných situací omezit.

Jestliže dotyčného neznám, obvykle si nechávám všechno pro sebe. Jenomže mě to tíží. Během dospívání začínám mít pocit odpovědnosti. Když tedy někomu hrozí onemocnění ledvin nebo má rakovinu, a já nic neudělám, část mě samého má pocit, že pokud ten člověk vážně onemocní, nebo dokonce zemře, bude to moje vina. Když se něco takového přihodí stokrát denně, začíná mě pocit viny a odpovědnosti zmáhat.

POKUSY O ÚNIK

Čím jsem během teenagerovských let starší, tím je můj život těžší. Většina lidí se kouká na televizi proto, aby si odpočali a unikli starostem. Když se na ni dívám já, dostávám informace o zdravotním stavu všech lidí, kteří se objeví na obrazovce. Automaticky zachytím onemocnění každého, o němž vím, že potřebuje pomoci, ať už on sám o svém onemocnění ví, či neví. Když se to děje stále dokola, je televize vyčerpávající, nikoli zábavná.

Ještě horší je to v kině. Neovladatelně hodnotím zdravotní stav všech diváků v nejbližším, ale i vzdálenějším okolí.

A to není zdaleka všechno. Vnímám také zdravotní stav herců ve filmu. Jsem schopen zjistit jejich stav v době natáčení i v přítomné chvíli. Představte si, jaké to asi musí být, když máte rande v kině a přitom se na vás valí informace o nemocech lidí kolem vás i na plátně.

Vzhledem k tomu, že odlišovat se od ostatních je to poslední, po čem teenager touží, je tohle období obzvláště svízelné. Pocity odcizení a přemožení odpovědností vedou k pubertálnímu rebelství. Hledám nejružnější způsoby, jak svému „daru“ uniknout.

Začínám trávit hodně času v lese. Příroda mě uklidňuje a oceňuji zejména nepřítomnost lidí. Duch mě ve dne učí poznávat ptáky, v noci jména hvězd – jak vědecká, tak ta, která jim dává Bůh. Není to však úplný únik, neboť Duch mě vyučuje i ohledně bylin a jedlých plodů, které kolem rostou, jak je používat k léčení – jetel, jitrocel, pampelišky, lopuch, planá růže a šípky, planá jablka, lesní ovoce...

Také mě začíná zajímat opravování aut. Rád spravuju mechanické věci, protože mě nenutí, abych se emočně angažoval. A ani když se mi nepodaří starou rachotinu s odepsaným motorem opravit, necítím se zdaleka tak mizerně, jako když nemůžu pomoci člověku, který už je v příliš pokročilém stadiu na to, aby se vyléčil.

Jenomže s tímhle koníčkem to nedopadá tak, jak bych si představoval. Lidi si začínají všimnout, co dělám, a přicházejí: „Jé, to je úžasné! Můžeš mi spravit auto?“ Nedokážu říci ne – zejména když nejtěžší část úkolu, tedy nutnost zjistit, co nefunguje, připadá Duchu.

Jednou, to už je mi patnáct, zastavíme s matkou u pumpy načerpat benzin. Zajdu do dílny, kde parta mechaniků soustředěně hledí na auto, jako by se snažili rozluštit rébus.

„Co tomu je?“ optám se.

Jeden z nich odpoví: „Na týhle káře makáme už týdny. Jezdila by parádně. Jenomže se nám nedaří ji nastartovat.“

Duch mi okamžitě prozradí řešení. „Otevřete kabelový svazek za protipožární deskou,“ radím mechanikům. „V hromadě drátů najdete bílý, který je rozlomený. Spravte ho a auto poběží.“

„To je k smíchu!“ odfrkne další z mužů.

„Co za to dáme, když se na to kouknem?“ míní ten první. Nahlédnou tam – a opravdu, bílý drát je uprostřed rozlomený.

Cíví na mě s pokleslými čelistmi.

„To je tvoje auto?“ zeptá se mě ten skeptik. „Nebo tvého známého?“

„Ne,“ odpovím. „Jen mám na tyhle věci čich.“

Vmžiku drát vymění a zkusí auto nastartovat. Rozběhne se perfektně.

Jeden z mechaniků se roztancuje. Druhý to označí za zázrak.

Zpráva se rychle rozšíří a zanedlouho mě pěkná řádka autoopraven v našem městě a několik z okolí využívá jako poradce při odstraňování závad zdánlivě neopravitelných automobilů. Kdykoli se ukážu někde, kde jsem ještě nebyl, mechanici, kteří si poradce zavolali, mnohem starší chlapíci s lety zkušeností, nemůžou věřit svým očím. „Co tu dělá tenhle smrkáč?“ žasnou všichni. Když ale odvedu svoji práci, začnou se na mě dívat jinak.

Takže místo abych unikl odpovědnosti, mám jí najednou ještě víc. Neléčím jen lidi, už jsem i lékař aut.

Poslední kapkou je, když mi dojde, jak jsou lidi ke svým autům silně emočně upnutí. Častokrát dokonce investují do auta víc než do vlastního zdraví. V tom okamžiku pro mě auta přestávají být radostí.

Zkousím tedy jinou rebelii. Například začnu hrát v rockové skupině, protože hlasitá hudba přehlušuje Duchův hlas. Ducha to nechává klidným. Trpělivě čeká, až si dostatečně zarámusím, a pak mě zaplaví postřehy o zdravotním stavu všech lidí kolem.

Nic nepomáhá, svého daru se zbavit nedokážu. Je stále zřejmější, že jsem vězněm Ducha a svých schopností – a nemohu uniknout z cesty, jež mi byla předurčena.

PŘIJETÍ ZÁVAZKU

Než jsem dospěl v mladého muže, po zaškolení Duchem jsem prohlédl a proskenoval tisíce lidí a stovkám z nich pomohl.

Jednoho dne si pomyslím: *Dobře, je to tedy můj úděl, který musím přijmout. Mám zvláštní poslání. Musím se s tím smířit – alespoň prozatím.*

A pak si ještě říkám: *Třeba to není napořád. Jednou budu mít splněné všechny své povinnosti a budu moct žít normální život.* Duch mi sice nikdy nic takového neslíbil, musím tomu však věřit, abych vytrval.

Jako čerstvý dvacátník se tedy se vši vážností pustím do práce, o níž mě Duch opakovaně ujišťuje, že je mým osudem. Otevírám dveře nemocným lidem, kteří přicházejí s prosbou o pomoc, odhaluji prazákladní příčiny jejich nemocí a radím jim, co dělat, aby se uzdravili.

A vzdor brblání na stres, který musím snášet, je to práce, která mě naplňuje. Pomoc druhým vyvolává příjemný pocit.

Někdy mi moje práce dává dokonce taková křídla, že mi pocit vševědoucnosti stoupne do hlavy.

Dobrým příkladem je situace, kdy za mnou přijde soused kvůli manželce, které neslouží nohy. Už navštívila řadu doktorů, a žádný jí nepomohl. Soused ji nabádal: „Hele, tady Anthony toho o těchhle věcech spoustu ví. Můžeme to zkusit.“

S mou péčí začala do roka znovu chodit.

Pak jsem byl na zahradě a sklízel cibuli, když vidím, že se blíží soused. „Ještě jednou ti chci poděkovat, Anthony,“ povídá. „Objeli jsme celou zemi kvůli nejlepším odborníkům, a žádný z nich nic nezmohl. Vůbec tomu nerozumím – přesně jsi věděl, v čem je chyba a co je potřeba. Nevím, jak je to možné. Vždyť ani nejsi doktor.“

Pohlédl jsem na něj, s cibulemi v ruce, a objasním: „Protože mám vždycky pravdu. Dokážu vyřešit jakýkoli problém, protože není nic, v čem bych se mýlil. To je všechno – mám vždycky pravdu a vždycky ji budu mít.“

Otočím se, popojdu pár kroků a stoupnu na hrábě. Praští mě tak, že se skácím k zemi.

Starostlivý soused ke mně běží a stojí nade mnou. Jak jsem omráčený, mám pocit, že je to můj stálý společník. „Duch?“ vypravím ze sebe.

A skutečný Duch Nejvyššího odpoví: „To já mám vždycky pravdu. Ty se mylíš. Pamatuj si to. Já mám vždycky pravdu. Ty se mylíš.“

Kdykoli jsem moc samolibý a namistrovaný, vzpomenu si na tenhle okamžik. Připomíná mi, že i když některé věci, které jako léčitel s pomocí Ducha dělám, mohou být považovány za zázrak, pořád jsem jen normální člověk, který může udělat spoustu špatných rozhodnutí, pokud je na ně sám.

ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIK

Když už jsem dospělý, Duch předpokládá, že jsem překlenul krizový bod, který během staletí dovedl mnohé jedince nadané stejným darem k sebevraždě. Předpokládá, že už jsem přijal fakt, že budu celý život využívat svých schopností a léčit lidi.

Což je ukázkou toho, že co se týče svobodné vůle, ani Duch Nejvyššího nemůže vědět všechno.

Jednoho pozdně podzimního dne trávím se svou dívkou – jež se posléze stane mou ženou – a fenkou Augustou (zkrácenina z Augustiny) dovolenou u moře.

Augustu mám rok a je mi nesmírně blízká. Nahradila psa, jenž mi byl po boku patnáct let. Stejně jako on i Augusta mi pomáhá zachovat si zdravý rozum.

Sedíme u rozlehlého, hlubokého zálivu. Voda je ledová, proud silný.

Jsme tu poslední den. Neradi, ale musíme tohle pokojné místo a samotu opustit.

Zničehonic skočí pes do vody. Je mi jasné, že zachytil mé pocity. Svým způsobem mi sděluje: „Nemusíme odjíždět. Zůstaňme tady a budeme si hrát.“

Studený proud Augustu strhne. Rychle se nám vzdaluje.

Stojíme na břehu a křičíme na ni, aby se vrátila. Hodím do vody kámen ve snaze nalákat ji nazpátek. Je to náš signál – kdykoli dopadne kámen na mělčinu, vrátí se ke břehu. Dnes ji však proud táhne stále dál.

Augusta je už patnáct metrů daleko. Vidím, že se snaží doplavat ke břehu, ale marně. Potom ji chlad prostoupí natolik, že přestává plavat a pomalu klesá ke dnu.

Shodím ze sebe bundu, boty a kalhoty a vletím do ledové vody.

Uplavu pět metrů, když se ozve Duch Nejvyššího: „Pokud poplaveš dál, nezvládneš to.“

„To je mi jedno!“ zařvu. „Přece tu Augustu nenechám. Musím zachránit svého psa.“

Uplavu dalších pět metrů – a sevře mě krutá zima. Celé tělo mi zmrtví.

Duch prohlásí: „A máš to. Nemůžeš se vrátit, nemůžeš dál. Hotovo.“

„Vážně? Obereš mě o normální klidný život, obětuju celou svou bytost tvé léčitelské práci a tohle je všechno, čeho se za to od tebe dočkám? Řekneš ‚hotovo‘ a necháš nás tady umřít?“

Úzkost a hněv, které jsem od čtyř let potlačoval, začaly tryskat ven. Dal jsem Duchu sežrat ta léta zadržované frustrace kvůli mučení, které jsem musel brát jako „dar“: že jsem vyčleněný, jiný, že toho na tak mladý věk musím tolik vědět o ostatních a že mi ustavičně nařizuje, co mám dělat, aniž bych měl sebemenší možnost vlastní volby.

Chrlím na Ducha: „Hodně jsem vydržel – obětoval celé dětství, prožíval bolesti a utrpení druhých, vzal na sebe odpovědnost za léčení tisíců neznámých lidí a dnes a deně se tělesně a psychicky vyčerpával. A teď mi budeš tvrdit, že nesmím chránit svou vlastní rodinu? Tak to tedy ne!“

křičím a mrazivé vlny se mě snaží pohltit. „Jestli tedy, Duchu, chceš, abych skončil takhle, dobrá. Buď svého psa zachráním, nebo půjdu s ním.“

Můj velice dlouhá vteřina. Prokřehlý a vyčerpaný si uvědomím, že jsem to možná přehnal. Ještě chvíli bez pomoci a mě i Augustu uchvátí hlubina.

Otočím hlavu ke břehu, abych naposledy spočinul zrakem na dívce, s níž jsem chtěl strávit zbytek života.

Duch se ozve: „Musíš uplavat ještě šest metrů.“

Jsem v šoku. Zařvu: „Jak?“

Ke svému velkému překvapení pocítím nový příval sil. Opět můžu plavat. V duchu neustále ječím na Ducha, že si já i můj pes zasloužíme přežít. Jinak tu oba zahyneme.

Duch odpoví: „Dostanu tě ke tvému psovi. Ale až poplaveš zpátky, musíš se mi zavázat. Každý máme v životě nějaký úkol. Smíříš se s tím, že jsi Bohem předurčen dělat tuhle práci po celý svůj život.“

„Jasně!“ vyjeknu. „Domluveno. Pomoz mi najít a zachránit Augustu a už ti budu napořád a bez řečí věrně sloužit.“

Uplavu dalších šest metrů. Duch promluví: „Zadrž dech, ponoř se dva a půl metru a otevři oči.“

Zatajím dech a cítím, jak se mým tělem rozlévá nová dávka síly. Zničehonic zase cítím nohy.

Ponořím se do hloubky, kterou odhaduju na dva a půl metru, otevřu oči – a spatřím anděla.

Dosud jsem žádného anděla nepotkal. Vypadá jako žena, jíž se pod vodou špatně dýchá. Za ní je nějaký zdroj světla, světlo jí vyzařuje z očí a ze zad jí vyrůstají obrovská, přenádherná křídla plná jiskřivé záře. Není pochyb, že je to božská bytost.

V náruči jí spočívá Augusta, obklopená krásným, pokojným světlem. Chvíli to vypadá, jako by se zastavil čas. Pod vodou kupodivu vidím zcela jasně a beze strachu a bez potíží zadržuju dech.

Chytnu psa za obojek. A pak mě *něco* vytáhne nahoru. Oba se dostaneme nad hladinu.

Záliv je stále ledově studený a proud nás stále strhává dál od pevniny, od života. Fičí silný vítr.

Otevřu oči a letmo spatřím Ducha, jak stojí nad hladinou. Je to poprvé od mých čtyř let, kdy jej opět mohu vidět.

„Nemáme moc času,“ ozve se. „Anděl odchází.“

Když si uvědomím, že vše může být ještě ztraceno, nabije mě další dávka energie. Proplouvám ledovými vlnami, přitom jednou rukou pevně svírám Augustu, která je jako bez života, a připadá mi, že mě něco celých patnáct metrů táhne do bezpečí.

Můj pes i já jsme vbrzku zpátky na souši – a u mé milé, jež se rozpláče úlevou.

Když se vyhrabávám na drsný písek, řvu bolestí – ne protože jsem podchlazený, ale protože se bojím o psa. Celá má mysl se upíná k prosbě: *Nech ji žít.*

Augusta otevře oči, zalapá po dechu a obživne. Za mraky se vyloupne slunce, přes vlny na hladině přeskáče paprsek světla a zalije fenku. Pohlédnu do té záře a pronesu: „Duchu, děkuju ti.“

A něco si přitom uvědomím: Poprvé od doby, kdy mi Duch Nejvyššího vstoupil do života, jsem mu za něco poděkoval. Boje, které jsem s ním vedl od čtyř let, jsou u konce. Je čas přijmout karty, které jsem dostal.

Už předtím za mnou houfně přicházeli lidé v nouzi.

Tímto slibem jsem tedy zasvětil celý svůj život pomoci druhým. Bez kvalifikace.

Nemusím předstírat, že schopnosti, které mi byly dány, jsou bezproblémovým požehnáním. Přestal jsem si však stěžovat a konečně si přiznal, kdo jsem.

V té chvíli jsem upřímně přijal svou roli uzdravujícího média.

POSTUP

Jakmile se zavážu ke svému poslání, vypracuji si postup, abych je naplňoval co nejúčelněji.

S člověkem, kterého vyšetřuji, nemusím být v jedné místnosti – stačí mi slyšet jeho hlas. Takže s klienty komunikuju po telefonu. Díky tomu mohu pomáhat komukoli na celém světě bez ohledu na místo a co nejvíc zkrátit přestávky mezi klienty. Takhle jsem pomohl už desetitisícům lidí.

Když klienta „skenuji“, Duch vyvolá velmi jasné bílé světlo, které mi umožní vidět do jeho těla. Je to naprosto nezbytné, abych získal všechny potřebné informace, ovšem intenzita toho jasu způsobuje cosi jako „sněžnou slepotu“, kvůli níž hůře vidím ve skutečném světě, a během dne se to postupně zhoršuje. Když skončím s prací, trvá třicet minut až hodinu, než se mi zrak vrátí do normálního stavu.

(Jen tak na okraj, jakmile jdu někam, kde je hodně lidí a hlasů, беру si s sebou asistenta, protože „automatickým“ prosvěcováním se mi ztrácí podstatná část zraku. Když například někam letím, bezděčně skenuji všechny cestující v letadle. Po přistání jsem úplně oslepený, takže potřebuju asistenta, aby mě vodil, dokud účinek neodezní.)

Důkladné a zevrubné vyšetření klientova stavu trvá pouhé tři minuty. Dalších deset až třicet minut mi však zabere vysvětlování, co jsem zjistil, a léčebná doporučení, zejména u nových klientů.

Někdy musím klienta podpořit nebo „přestavět“. Nezabývám se totiž jen nemocemi těla.

DUŠE, SRDCE A DUCH

Když provádím vyšetření, nezaměřuju se pouze na fyzické zdraví. Vyšetřuju též klientova ducha, duši a srdce.

Jsou to tři zcela odlišné složky bytosti, jež tvoří jednolitý celek.

První složkou je lidská duše. Je vědomím nebo také psychikou.

Duše sídlí v mozku, kde se hromadí vzpomínky a zkušenosti. Když překročíte hranici smrtelného světa, duše postupuje dál a vzpomínky odnáší s sebou. Dokonce i duše člověka, který má poranění nebo onemocnění mozku, jež mu poškodilo paměť, s sebou po smrti odnáší všechny vzpomínky.

Duše uchovává též naději a víru, které vám pomáhají držet se správné cesty.

V ideálním případě by měla být duše zcela nedotčená. Životními těžkostmi a utrpením však může dojít k jejímu nalomení, nebo dokonce k situaci, kdy ztrácí kusy sebe samé, odštěpují se fragmenty duše. Způsobují to traumatické události, například když vám někdo blízký zemře nebo vás zradí, případně když zradíte sami sebe.

Když klienta prosvěcují, připomínají zlomeniny jeho duše tabulky v okně katedrály. Poznám, kde jsou zlomy umístěné, protože jimi proudí světlo.

Chybějící kousky duše se zobrazují jako temnělé místnosti v domě, který by měl mít všechna okna osvětlená.

Poraněná duše odčerpává energii, a dokonce může vést ke ztrátě životní síly. Proto je důležité o tom vědět. Někdy není klientův problém tělesný, ale jde spíš o nemoc duše.

Člověk s porouchanou duší je zranitelný. Jestliže se vám někdy přítelkyně svěčila: „Na další vztah zatím nejsem připravená, ještě jsem se nevzpamatovala z rozchodu“, chtěla tím vyjádřit, že má pošramocenou duši a že ta duše potřebuje čas na zhojení, než se opět vydá v nebezpečí, že by mohla být ohrožena.

Podobně člověka, jenž se lačně věnuje duchovním

naukám, ať již ve formě náboženství, následování duchovního guru, motivačních knih či meditačních kurzů, k tomu může vést poničená duše. Takový člověk pak instinktivně hledá způsob, jak ji vyhojit a zacelit. Je to důležitý úkol pro každého z nás – až se završí čas, který je nám tady na Zemi vyměřen, měla by být duše dostatečně neporušená, aby přestála cestu za hvězdy, kde ji přijme Bůh.

Druhou složkou lidské bytosti je tělesné *srdce*. Je sídlem *lásky, soucitu a radosti*. Zdravá duše není jedinou podmínkou integrované osobnosti. Můžete mít duši bez poskvrnky, avšak srdce zlomené a zraněné.

Srdce slouží jako kompas pro vaše činy, vede vás ke správným rozhodnutím, je-li duše ztracená.

Srdce je též jakousi záchrannou sítí, která může kompenzovat poškozenou duši. Je-li duše zlomená a utrpí ztrátu, silné srdce vás podrží, dokud se duše nezhojí.

Do srdce se též zapisují dobré úmysly. To znamená, že můžete mít dobitou duši, ale zároveň vřelé, milující srdce. Ostatně je běžné, že srdce roste s tím, jak se duše zmítá v životních zkouškách. Velká ztráta vede k hlubšímu porozumění, k větší lásce a soucitu.

Třetí klíčovou složkou, na niž se při vyšetření klienta zaměřuji, je *duch*, jenž se v této souvislosti týká *vůle a tělesné síly*. Duch není duše. Jsou to dvě samostatné části lidské bytosti. Je to duch, co vám umožňuje lézt, běhat a bojovat. I když se duše trápí a srdce je vlašné, duch při hledání možností uzdravení zachovává tělesné funkce. Někdy kupříkladu poradím těžce nemocnému klientovi, aby vyrazil ven sledovat ptáky, pozorovat západy slunce. Tím se povznese na duchu, což může být start k obnově srdce a duše.

Každý člověk je jiný, každý má jiné zkušenosti, pocity a stavy duše. Soucitný léčitel se musí umět přizpůsobit jedinečnému stavu a osobnosti každého člověka, aby byl

schopen zmírnit jeho bolest a utrpení. Duch říká, že soucit je nejdůležitějším elementem léčení.

JEDINEČNÉ LÉČIVÉ MÉDIUM

Neustálé naslouchání hlasu, který mi mluví do ucha, má samozřejmě své nevýhody, ale také obrovské výhody.

Protože je Duch ode mě oddělený a samostatný, nevádí, když jsem ten který den rozčilený nebo nemocný či otrávený. Ducha mé emoce neovlivňují, takže trvale dodává přesné informace o zdravotním stavu klientů.

Nejsem intuitivní typ, který na tuhle práci potřebuje vyladit mysl nebo pro ni má dobré a špatné dny. Někdy se mě klienti ptají: „Mám si sundat šperky, abyste mě mohl lépe vyšetřit?“ I kdyby ale byli celí zabalení v alobalu, jsem schopen nalézt potřebná řešení a zjistit, co není v pořádku.

Od většiny jiných médií se liším také tím, že mi nedělá potíže získávat informace o zdraví svých příbuzných či přátel, nebo dokonce o vlastním zdravotním stavu. Protože je Duch ode mě oddělený, stačí, když se ptám, a on mi sdělí, co chci vědět.

To je jedna z věcí, díky nimž jsem jedinečný.

Jednou po mně jedna skeptická novinářka chtěla, abych jí udělal okamžitou diagnózu. „Chci, abyste mi řekl, kde mě bolí. Bolí mě palec u nohy? Noha? Břicho? Paže? Zadek? Bolí mě vůbec něco? Uvidíme, co nám ten váš hlas poví.“

Duch mi ihned sdělil: „Má skutečně bolesti. Bolívá ji levá strana hlavy. Sužuje ji chronická migréna.“ Přiložil jsem jí dlaň na levou půlku hlavy a prohlásil: „Duch říká, že vás bolí tady.“ Dala se do pláče.

To je kvalita, s níž Duch okamžitě poskytuje přesné informace.

Jestliže mi ve dvě hodiny ráno zavolá klient, který hod-

lá odvézt dcerku na chirurgickou pohotovost, a chce se ujistit, že je to správné rozhodnutí, musím být schopen do minuty lékaři sdělit, zda má holčička těžkou otravu jídlem, nebo jestli jí hrozí prasknutí slepého střeva.

Musím být schopen říct, zda se někdo uzdravuje, nebo má vnitřní krvácení, zda je horečka dítěte způsobena chřipkou, nebo meningitidou, jestli si někdo uhnal úžeh, nebo má náběh na mozkovou mrtvici. Duch mi tyhle informace vždycky poskytne.

Padre Pio a Edgar Cayce, známí mystičtí léčitelé 20. století, byli jedinými médii v nedávné historii, která dosáhla úrovně soucitu, jakou Duch žádá po mně. Práce těchto soucitných léčitelů byla v některých směrech podobná té mojí. Silné stránky a dary však u každého z nás spočívají v něčem trochu jiném.

Zasvětil jsem této práci celý život. Jsem to já. A tohoto daru využívám k tomu, abych vám v následujících kapitolách předal informace o léčení a zdraví.

KAPITOLA DRUHÁ

PRAVDA O ZÁHADNÝCH NEMOCECH

Máte-li pocit, že hledáte odpovědi na otázky týkající se zdraví už moc dlouho, nejste sami. Klienti za mnou přicházejí průměrně po deseti letech chození po doktorech a návštěvě dvaceti různých specialistů. Někteří obejdou víc než padesát, někdy i sto lékařů. Mluvil jsem s paní, která jich během sedmi let navštívila bezmála čtyři sta.

Tito lidé obvykle vyslechli například některou z těchto diagnóz: fibromyalgie, lupus, lymská nemoc, roztroušená skleróza (RS), chronický únavový syndrom, migréna, onemocnění štítné žlázy, revmatoidní artritida, kolitida, dráždivý tračník, celiakie, nespavost, deprese, případně jednu z mnoha dalších, ale jejich stav se nemění.

Jindy zase lékaři ani nedokázali jejich potíže označit, takže jim byla přirčena opovržením hodná diagnóza sdělovaná otřepaným způsobem: „Všechno je ve vaší hlavě.“

Všichni tito klienti se ve skutečnosti potýkali se záhadnou nemocí.

Záhadná nemoc není pouze nezjistitelné onemocnění ani náhle vzniklé, nevysvětlitelné příznaky u osmi hospitalizovaných dětí ze Středozápadu, o nichž se píše v novinách. Měl jsem samozřejmě klienty, kteří za mnou přišli v těchto situacích, tvoří však jen zlomek toho, co vídám dnes a denně, nepatrnou část mnohem širší kategorie záhadných nemocí.

Omezit definici záhadných nemocí na vzácná akutní onemocnění není nic platné. Šálí to veřejnost. Lidé si pak myslí, že případů nemocí, s nimiž si lékaři nevědí rady, je jen pár a postihují pouze bezvýznamnou část obyvatelstva.

Záhadnými nemocemi popravdě trpí miliony lidí. Záhadná nemoc je jakákoli choroba, která z nejrůznějších důvodů lidem pomotá hlavu. Může být záhadná proto, že daný soubor příznaků nemá název – a choroba se proto odbude coby známka duševní nerovnováhy. Záhadná nemoc může být též určité popsané chronické onemocnění, na jehož základní příčinu ale neexistuje účinná léčba (protože ji zdravotnické komunity dosud nepoznaly), nebo postižení, jež je často chybně diagnostikováno.

Nemám na mysli pouze choroby uvedené výše, ale také diabetes 2. typu, hypoglykemii, onemocnění čelistního kloubu, kandidózu, komplikace menopauzy, poruchu pozornosti s hyperaktivitou, posttraumatickou stresovou poruchu, obrnu lícního nervu, pásový opar, syndrom zvýšené propustnosti střeva a další. Jsou to jen nálepky, které krom nejasností a utrpení nemají žádný význam. Proto jsou to záhadné nemoci.

A co takové autoimunitní choroby – mylná teorie, že tělo za určitých okolností napadá samo sebe? Není to pravda. (Více si povíme v dalších kapitolách.) Je to jen další nálepka, jež odvádí pozornost od skutečnosti, že lékařská věda dosud nezjistila, proč lidé trpí chronickou bolestí. Autoimunitní choroby jsou další záhadné nemoci.

Zajdete-li k lékaři a stěžujete si na bolesti v lokti, dozvíte se, že máte revmatoidní artritidu (RA), což je jen nálepka, nikoli odpověď. Patrně dostanete recept na léky a fyzickou terapii, ale žádné vysvětlení, proč vás to bolí a jak se toho můžete zbavit. Lékař vám nejspíš sdělí, že při RA napadá tělo samo sebe – to znamená, že imunitní systém si plete vlastní tělo s vetřelci, které se snaží zničit.

To je zavádějící. *Tělo samo sebe nenapadá.*

Jak to tedy je? RA je jen název jedné záhadné nemoci. Označení *nemoc postihující klouby* by bylo přesnější – vystihuje, co bylo dosud lékařským výzkumem o tomto onemocnění zjištěno.

Skutečné vysvětlení RA ovšem existuje. Najdete ho v této knize.

Výskyt záhadných nemocí dosahuje historického maxima. Každých deset let se počet lidí trpících autoimunitními chorobami anebo dalšími záhadnými chronickými nemocemi zdvojnásobí až ztrojnásobí. Nastal čas rozšířit definici záhadných nemocí, uvědomit si skutečnost, že miliony lidí potřebují najít řešení.

V následujících kapitolách odkryji pravou podstatu celé řady těchto nemocí a prozradím vám, co musíte udělat, abyste se uzdravili nebo před nemocemi ochránili.

Záhada přestane být záhadou.

LÉČEBNÝ KOLOTOČ

Chodí-li pacienti se svými tajuplnými potížemi od lékaře k lékaři, a nikam to nevede, nazývám to léčebným kolotočem. Ač se jakkoli snažíte z kolotoče vyskočit, stejně se jen točíte pořád dokola v kruhu.

Ve většině profesí je práce jednoznačná. Nechci tím říct, že instalatéři, opraváři, účetní či právníci mají jednoduchá povolání. Nemají. Mají ovšem svá pevně daná pravidla. Nemá-li účetní příslušné sloupce v rovnováze, nakonec chybu v účetní knize najde a do deníku zanele opravný údaj. Instalátér, který přijde opravit porouchanou myčku na nádobí, nakonec zjistí, které součástky je třeba vyměnit nebo zda je třeba celý přístroj vyměnit za nový – i když to může zpočátku vypadat na těžký oříšek.

Rovněž některé aspekty medicíny jsou jasné. Když se

někdo například zraní při lyžování, není na příčině zlomené nohy nic záhadného – ani na tom, jak zlomeninu zafixovat. S problémy, jako je zlomená kost – kde jsou příčina, následek i léčba jasně definovány –, je to jako při plavbě trajektem: cesta má konec, který je na jiném místě, než byl začátek. Možná cestu komplikuje mlha – fraktura je tříštivá nebo pacientce uvízne pod sádkou uzávěr od pera, kterým si ulevovala od svědění – ale stále je znám bod A a bod B a zdravotnický personál ví, jak raněného dostat z jednoho místa na druhé.

Medicína postavená na vědě v léčbě těla neuvěřitelně pokročila. Vyvinula život zachraňující metody, jež umožňují úplné uzdravení po automobilových haváriích, při zlomeninách kostí, po transplantaci srdce a mnoha dalších příhodách. Kde bychom byli bez oddaných odborníků, kteří denně provádějí rutinní zákroky a převratné operace?

Ve 20. století učinila lékařská věda revoluční objevy rovněž ve virologii. Jenomže všechno se to zametlo pod koberec. Nedostatek financí způsobil, že se tyto objevy nemohly posunout na vyšší úroveň, a tak zůstali všichni tito úžasní lékaři v koncích a jejich poznatky o virech se vůbec neberou v úvahu.

U záhadných nemocí často nebývají příčiny potíží zjevné. Není zde jasný spouštěcí mechanismus, žádné jasné vysvětlení, proč pacient trpí. Lékaři svým vzděláním nedokážou zmapovat bod A a bod B. Nemají k dispozici pravidla, jimiž by se mohli řídit. Skeptický lékař u svého pacienta dokonce ani nevidí jednoznačné známky bolesti – a tím odsuzuje nemocného k nekonečné pouti za důkazem, že jeho potíže skutečně existují.

A tak se stav mnoha lidí trpících chronickým onemocněním nelepší. Někdy to nevypadá jako kolotoč, ale spíš jako červotoč.

Je načase, aby se to změnilo.

Na tomto místě bych vás ale chtěl ujistit, že neexisten-
ce psaných pravidel pro léčbu záhadných chorob není
žádná tragédie. Vezměme si jako příklad právo. Bezpo-
čet lidí se stává právníky, protože tíhnou ke spravedlnos-
ti. Přihlásí se na právnickou fakultu, jdou do zaměstnání
a pak si najednou uvědomí, že spravedlnost, o niž mo-
hou pro své klienty usilovat, je velmi omezená. A to vše
se děje v rámci lidmi vytvořených a někdy nespravedli-
vých zákonů. Pravidla nejsou vždycky dobrá věc.

Nemáme-li ale pravidla pro záhadné nemoci, nejsou
tím zároveň nijak omezeny možnosti uzdravení – pro-
niknete-li do tajemství, která prozradím na následujících
stranách. Uzdravení je jednou z největších svobod, jež
nám Bůh nabízí. Uzdravení je zákon Vesmíru, Světla či
jakkoli jinak chcete vyšší moc nazývat, není právem da-
ným lidskými pravidly, a tak zaručuje opravdovou spra-
vedlnost. Možnost uzdravení ze záhadných nemocí, ne-
spoutaná předpisy, přesahuje jakékoli představy.

ZÁVISLOST NA ŘEŠENÍCH

Lékařský establishment je tak trochu závislý na skuteč-
nosti, že je hlavní zdravotnickou autoritou. Takže co se
stane, když alternativní ani konvenční lékaři neznají
odpověď? Popřou to.

Popírají to, a místo aby prostě přiznali „Nevím“, one-
mocnění chybně diagnostikují. A předepíší léky nebo
dietu, které místo léčení ubližují. Jindy se popření pro-
jeví zase jako nezáměr – a pacient je odeslán k psychiat-
rovi, aby „pomohl“ nemocnému od potíží, o nichž lékař
tvrdí, že jsou psychosomatické.

Jako u každé závislosti je prvním nezbytným krokem,
aby zdravotnické komunity přiznaly, že mají problém.

Ať už konvenční nebo alternativní, tradiční či netra-
diční, pokud zdravotnické komunity nepřipustí, že epi-

demie únavy a svalových bolestí sužující povětšinou ženy je skutečností a že pravou příčinu nikdo nezná, jak mohou výzkumníci sehnat dostatek financí na to, aby zjistili skutečnou příčinu fibromyalgie? Totéž se týká jakékoli jiné záhadné nemoci.

Jestliže onemocníte, budete chtít desítky let trpět, než odborníci naleznou řešení?

Přichází za mnou řada matek a svěřují se mi, že před dvaceti lety chodily za lékaři se záhadnými příznaky, které byly diagnostikovány tu jako onemocnění štítné žlázy, tu zase jako migréna, hormonální nerovnováha nebo RS. Dnes sledují, jak jejich dcery procházejí stejným martyriem. Matky se svěřují, že by si nikdy nebyly pomyslely, že ani po dvaceti letech medicína jejich potíže nevyлéčí, a dokonce je ani nedokáže uspokojivě vysvětlit. Ani by je nenapadlo, že pokrok medicíny týkající se chronických onemocnění bude postupovat hlemýždím tempem. Nedokázaly si představit, že budou přihlížet, jak jejich dcery trpí stejně jako kdysi ony.

Nemělo by trvat celé věky, než se odhalí pravý důvod bolestí nebo objeví spolehlivá léčba základních příčin. Pacienti by neměli mít pocit, že tápají ve tmě.

Je čas, aby byly zdravotnické komunity upřímné a otevřené, aby uznaly, že zdravotnický model se musí přizpůsobit a pohnout vpřed, aby v oblasti chronických nemocí pokročily vpřed stejně rychle jako v ostatních oborech, například život zachraňujících operacích. Máme-li zabránit tomu, aby se ještě několik dalších desetiletí nemoci označovaly nesmyslnými názvy, pak nastal čas, aby medicína připustila, že diagnostické testy jsou někdy neadekvátní či nespolehlivé a že lékařské vzdělání jim občas neponechává v ruce nic než dohady.

Přišel čas, aby zdravotnický establishment začal hledat řešení, jimiž se budeme zabývat v této knize.

TYPY ZÁHADNÝCH NEMOCÍ

Záhadné nemoci se dělí na tři kategorie.

Prvním typem jsou *bezejmenné nemoci*. Nemocný chodí od doktora k doktorovi, líčí mu svoje obtíže, podstupuje vyšetření za vyšetřením a dozví se, že mu vlastně nic není. Krev je v pořádku, magnetická rezonance, ultrazvuk ani další zobrazovací vyšetření a testy na nic podezřelého neupozorňují. Jediným vysvětlením, jehož se pacient dočká, je často psychiatrická nálepka – že prý to má všechno v hlavě, je hypochondr, úzkostný, depresivní, přepracovaný nebo otrávený. Potom se může nemocný člověk vskutku zbláznit. A pokud lékař přece jenom uvěří, že pacientova nemoc je skutečná, ale nedokáže vysvětlit její příčinu, nazve ji idiopatickou – což je jen nóbl výraz pro „neznámou“.

Neúčinně léčené nemoci jsou druhou kategorií záhadných chorob. V tomto případě umí zdravotnický establishment danou skupinu příznaků pojmenovat, nezná však prostředky vedoucí k uzdravení. Předepsané léky zdravotní stav pacienta nikterak neovlivňují, nebo jej dokonce zhoršují, případně je mu řečeno, že takhle se bude cítit už pořád. V nejlepším případě nemocný dostane léky, které zmírňují potíže, jako například u roztroušené sklerózy, ale chorobu jako takovou vůbec neléčí.

Chybně diagnostikované nemoci, které tvoří třetí skupinu záhadných nemocí, mají sice název, ale ten není správný. Někdy to bývá způsobeno diagnostickými trendy. Například hormony jsou považovány za příčinu mnoha ženských potíží, které nemají nic společného s menopauzou, perimenopauzou, a dokonce ani s hormonální nerovnováhou. Lékaři však chtějí svým pacientům pomoci, takže když se od ostatních dozvědí, jak tu kterou skupinu příznaků nazývají, přidají se k nim. Alternativní lékaři se totiž nedávno vydali na hormonální cestu, podníceni desítky let trvajícím hormonálním hnutím v tradiční

medicině. Je to příklad, jak módní trendy mohou překračovat a smazávat hranice mezi alternativním a tradičním.

Na cestě za řešením se může nemoc ocitnout postupně ve všech třech kategoriích. U prvního doktora nemocný slyší, že jeho potíže jsou psychosomatické a že by si měl najít koníčka, aby přišel na jiné myšlenky a spravila se mu nálada. Další odborník potvrdí, že jde o skutečný problém, přilípne mu název jako třeba lupus a nabídne neúčinnou léčbu. Nemocný se stále necítí dobře, a tak se obrátí na třetího doktora, jenž mu přiřkne novou diagnózu – tentokrát nesprávnou – a vybaví „léčebnými prostředky“, jež ho od uzdravení pouze vzdalují.

MÓDNÍ VÝSTŘELKY NEMAJÍ BUDOUCNOST

Módní trendy v medicíně nezískávají popularitu proto, že jsou účinné.

Možná že auto, telefon nebo značkové oblečení přicházejí do módy díky tomu, že jsou kvalitní a užitečné nebo hezké, ale diagnostické a léčebné metody se nešíří tím, že by uzdravovaly. Teorie, myšlenkové postupy či chytlavé slovo stojící za lékařskými trendy mají mnohem větší sílu ovládnout vědomí člověka, než jakou disponují výsledky či přínos.

Módy ve zdravotnictví jsou klamavou obchodní taktikou. Lákají na vidinu nezlomného zdraví, poskytují však jen časově náročné techniky a vedou k tomu, že lidé zpochybňují své vlastní možnosti a schopnosti. Spílají si, že kdyby ještě chvíli cvičili (nebo důsledně pojídali proteinový prášek, případně drželi dietu s vyloučením ovoce), dosáhli by výsledků, jež jim byly přislíbeny.

Jak zdravotnické módní trendy fungují, si ukažme na příkladu restaurace, kde v týdnu Díkuvzdání nabízejí krutí specialitu. Večeře je za ty roky provázena tak

agresivní reklamou, že samotné jídlo úplně zastíní. Nikdo si nevšimne, že krocana vlastně nikdy nepodávali – v kuchyni vždycky tajně upečou husu. Jestli některému ze zákazníků maso chutná jinak, než by čekal, nic neřekne a jen si pomyslí, že se mu asi změnila chuť. Klasický příklad obchodní taktiky, kdy vás nalákají na kvalitu, a pak vám dají něco podřadného, tak jak se to děje s mnoha trendy ve zdravotnictví.

Móda ve zdravotnictví je něco jako císařovy nové šaty. Snaží se odvést pozornost od nedostatků falešnou sebejistotou a popřením. Zdravotnické trendy mají totiž samy o sobě značnou životaschopnost. Jestliže si věroučný systém najde stoupence, jenž ho intenzivně a přesvědčivě prosazuje, stává se postupem doby grizzlym, jehož síla zdolá jakýkoli zdravý rozum. Tímhle způsobem se zrodilo mylné přesvědčení, že nesacharidová dieta vyřeší kandidózu, nesprávný názor, že Hashimotova nemoc je postižení, při němž imunitní systém napadá vlastní štítnou žlázu, a pošetilé pokusy léčit lymskou nemoc antibiotiky.

Některé trendy ale nejsou jen špatné. Podívejme se, co se děje při hypotyreóze. Po světě chodí velké množství žen s touto poruchou a trpí bez ohledu na to, zda ji diagnostické testy zjistily, nebo ne. Citliví lékaři integrované medicíny podle poslední módy chápou, že potíže těchto žen jsou reálné, a uznávají, že nejde ani o hypochondrické nebo unuděné paničky v domácnosti. Takový lékař obvykle prohlásí: „Testy to neprokázaly, ale myslím, že trpíte nedostatečnou funkcí štítné žlázy.“ A nemoc pak léčí kombinací medikamentů a diety.

Pro ženy, jež se cítily neustále přehlíženy, je to pokrok. Přesto je hypotyreóza dosud v záhadném stadiu, neboť lékaři dosud neodhalili její základní příčinu. Nedostatečná funkce se bez ohledu na léky, které pacientka užívá, nespraví. Nemocné většinou nevědí, že předepsané léky se štítnou žlázou nic nedělají, ani že nebyly předepsány

přímo na ni. Hypotyreózu neodstraňují. Funkce štítné žlázy je nadále snížena – léky jen drží na uzdě příznaky.

Totéž se týká bezpočtu dalších nemocí. Připomeňme si ty, které jsem jmenoval na začátku kapitoly. Jsou to: fibromyalgie, lupus, lymská nemoc, roztroušená skleróza, chronický únavový syndrom, migréna, revmatoidní artritida, kolitida, dráždivý tračník, celiakie, nespavost, deprese... Mohlo by se zdát, že se zdravotnické komunity zabývají těmito nemocemi jen proto, že mají názvy, že se o nich objevují zajímavé teorie nebo že jsou dostupné populární léčebné metody. Musíme si však uvědomit, že medicína prochází v problematice bolesti a záhadných nemocí dobou temna. Je třeba také vědět, že chybné diagnózy jsou běžnou záležitostí. Panují též značné zmatky v tom, co je čím způsobeno.

Závěr je tedy jasný: módní trendy nejsou řešení.

NENÍ TO V HLAVĚ

Velice rozšířeným jevem, který se týká především žen, je fakt, že skutečné, jednoznačné onemocnění naráží na skepsi, lhostejnost či špatnou informovanost ze strany zdravotníků, kteří by ho měli vyřešit. Lékaři nemohou za to, že neznají příčiny záhadných příznaků nebo že to které onemocnění nesprávně označují. V některých případech se na žádoucí výzkum nedostává financí nebo módní vlivy zaměřují studie špatným směrem. Jindy je jen otázkou času (byť někdy v řádu desetiletí), než bude dostupná patřičná diagnostická metoda.

Lékaři se často učí, že pokud chybí vysvětlení, je vhodné pacientům sdělit, že jejich onemocnění je psychosomatické. Zdravotnický establishment se domnívá, že je to pro nemocné jakési varování, což by byla pravda... kdyby ony choroby skutečně byly jen psychosomatické.

V naprosté většině mají záhadné chronické nemoci

skutečnou fyzickou příčinu; lékařská komunita je pouze dosud nepojmenovala nebo nezjistila, co je dokáže zmírnit. Často uplyne mnoho let a tisíce dolarů, než mě lidé bojující se záhadnými nemocemi vyhledají. Přátelé a příbuzní je možná prosí, aby se přestali pořád po něčem pídit, a nabádají je, aby přijali stanovenou diagnózu a odborníka, do jehož rukou se svěřili. Přesto je stále něco pohání vpřed: elementární touha žít, odhodlání vytěžít ze života co nejvíc, instinktivní přesvědčení, že si zaslouží být zdraví.

Neumím slovy vyjádřit, jak se klientům uleví, jak úžasně je posílí, když pochopí, co doopravdy způsobuje jejich trápení.

Na tomto místě je třeba zdůraznit tohle: Nesmíte se ze svého onemocnění vinit. Nemoc není nic, co byste potřebovali okázale manifestovat nebo co jste si přivola-li. Není vaší chybou. Rozhodně si nezasloužíte, abyste se cítili špatně. Bůh vám dal právo uzdravit se.

Jestliže se potýkáte s chronickou chorobou, určitě jste se setkali lidmi, kteří prohlašovali: „Vždyť ale vypadáš zdravě.“ Nepochybně jste přestali pravdivě odpovídat na dotaz: „Jak se máš?“, protože nechcete poslouchat řeči typu „Ještě pořád ses z toho nedostal?“ Je méně emočně ničující předstírat, že je vám dobře, než poslouchat, že ta či ona léčba všechny vaše problémy vyřeší – jako byste sami dávno nešli až na kraj světa ve snaze najít řešení. Patrně vám již nesčíslně lidí vyprávělo o svých nemocných příbuzných – jako by na tom ostatní byli hůř než vy.

Zdraví lidé bez rozpaků chrlí teorie o tom, jak ti nemocní zkrátka potřebují změnit myšlení. Pokud nerozumíte pravé podstatě nemoci, snadno podlehnete dojmu, že někdo je nemocný proto, že vlastně má strach se uzdravit, nebo je simulant, který si ve skrytu duše užívá pozornosti, jíž se mu díky chorobě dostává.

Kdokoli vykládá, že právě kvůli tomu jste nemocní, je

vedle. Takovéhle názory nemoci jen zhoršují. Vedou jen k tomu, že se lidé za své problémy stydí a nechtějí vyhledat pomoc, že mají pocit, že musejí své trampoty skrývat z obavy, aby nebyli označeni za podvodníky.

Jednou provždy platí: Nikdo nechce být nemocný nebo znemožněný. Nikdo nemá strach z uzdravení.

Lidé se nemocí bojí, proto trousí necitlivé poznámky. Jako by se ve skutečnosti chtěli ujistit: Nikdy nebudu muset procházet tím, čím teď procházíš ty, viď že ne?

Nemocnému je ale třeba říci: Slyším tě, vidím tě, věřím ti a věřím v tebe. Vím, že ti teď není lehké, ale existuje cesta vedoucí k vítězství. Na té dlouhé cestě jsem stále s tebou.

Známe-li příčinu onemocnění (a víme-li, co příčinou *není*), je polovina bitvy vyhraná. V další fázi musíme zjistit, jak se uzdravit. Budete-li se řídit radami ohledně práce s touhle knihou, které jste našli v úvodu, dojdete ke kýženému cíli.

Duch zná řešení. Chce, abyste poznali tajemství záhadných nemocí. Chce, abyste se vy i vaši blízcí uzdravili, abyste jednoznačně věděli, kterým směrem se vydat, a abyste měli svůj život pod kontrolou.

Duch, jenž sám je nejvyšším soucitěm, ví, čím lidé na Zemi trpí.

Bůh mě obdařil schopností získávat skrze Ducha rozsáhlé informace o léčebných metodách, jež předbíhají dobu. Díky tomu se bezpočet mužů, žen i dětí, kteří za mnou přišli hledat řešení své chronické záhadné nemoci a znovu získat kontrolu nad svým zdravím, úplně uzdravilo. V následujících kapitolách najdete řešení i vy.

PŘÍPAD Z PRAXE Skutečné vyléčení

Lile¹ bylo čtyřiatřicet a pracovala jako realitní makléřka, když začala pociťovat psychickou otupělost, slabost, únavu, tlak v uších a necitlivost v končetinách. Potíže jí záhy začaly být na překážku v práci. Přiznala, že si kolegové povšimli, že ztrácí klienty – zapomínala na schůzky a pořádala prohlídky druhořadých domů. Často si nedokázala vybavit adresy a jména a po celodenní práci bývala tak unavená, že druhého dne ráno zaspala i zvonění budíku. V poslední fázi převodu nemovitosti na nového majitele bývala nervózní, neschopná řádně sledovat detailní informace týkající se hypotéky a pletla čísla, která kdysi bývala její silnou stránkou.

Nakonec Lila musela sobě i zaměstnavateli přiznat, že je nemocná. Sešla se se supervizorem, který doporučil navštívit lékaře. Při první návštěvě vyjmenovala všechny své potíže, ale doktor žádnou tělesnou příčinu neshledal a prohlásil, že je dokonale zdravá. Závěr byl, že příčinou obtíží je pravděpodobně deprese.

Lila se tedy snažila podle toho zařídit. Rozhodla se, že únavu, psychickou nevykonnost a další problémy zvládne svým optimismem, a vrátila se do práce. Namlouvala si, že potíže byly pouze projevem nálady a rozpoložení. Možná že jen touží po pozornosti.

Zmeškávala však čím dál víc prohlídek, protože nebyla schopná ráno vstát z postele, necítila ruce,

1 Jména a některé další informace o klientech byly z důvodu ochrany soukromí pozměněny.

takže nemohla řídit auto, a byla tak slabá, že se nemohla ani vykoupat, což jí bylo velmi trapné. Lile i jejím spolupracovníkům bylo brzy zřejmé, že ať je její životní postoj jakýkoli, není schopná vykonávat svou práci a musí si vzít dovolenou. Dověkla se znovu k doktorovi a všechno mu o své tíživé situaci zopakovala. Opět ji vyšetřil a opět dospěl k závěru, že je dokonale zdravá. „Nechci být doktor, který vám umožní využívat neschopenku,“ dal se slyšet.

Zničená, ale rozhodnutá vytrvat vyhledala nového lékaře. Udělal sérii vyšetření, aby měl jistotu a důkaz o správnosti rozhodnutí prvního doktora. Také on jí odmítl vystavit neschopenku, kterou potřebovala, aby mohla čerpat nemocenskou.

To byl ale teprve začátek její několikaleté pouti světem tradiční a alternativní medicíny, v němž hledala vysvětlení své záhadné nemoci. Během té doby jí několikrát svítila naděje, avšak pokaždé, když už si myslela, že se dozvěděla diagnózu nebo se jí trochu ulevilo, rychle zase spadla na začátek – nebo se jí dokonce přitížilo.

Dokud se nedostala ke mně. Duch poskytl dlouho očekávané informace, o jejichž existenci Lila věděla, včetně prvotní příčiny její sestupné spirály a instrukcí vedoucích k úplnému uzdravení. Zanedlouho se Lila začala cítit lépe než kdykoli předtím. Čerstvý příval energie jí přinesl novou důvěru a radost ze života a byla schopná vrátit se do práce – stejně jako k dlouho zanedbávaným zálibám.

V knize se dočtete o mnoha podobných případech, jako je tento. Jistě si povšimnete určité zákonitosti a možná se s nimi budete moci

identifikovat: léta nemoci bez sebemenšího uznání, běhání po doktorech, osamělost, zmatek a frustrace. Možná souzníte s příběhy, v nichž nemoc sice byla určena – ale nesprávně, ať už ve formě chybné diagnózy, nebo léčby, která nikam nevedla.

Žádný z příběhů tím však nekončí. Nemusíte uvíznout v nekonečném cyklu dohadů. Stejně jako Lila můžete záhadu rozluštit – a vyléčit se.

ČÁST DRUHÁ

SKRYTÁ EPIDEMIE

KAPITOLA TŘETÍ

VIRUS EPSTEINA-BARROVÉ, CHRONICKÝ ÚNAVOVÝ SYNDROM A FIBROMYALGIE

Virus Epstein-Barr (EBV) způsobil skrytou epidemii. Z přibližně 320 milionů obyvatel USA¹ má 225 milionů Američanů tu či onu formu EBV.

EBV je odpovědný za záhadné nemoci všech kategorií. U některých lidí způsobuje únavu a bolesti, které nikdo nedokáže nikam zařadit. Potíže dalších pacientů přimějí lékaře k předepsání neúčinné léčby, například hormonální substituce. Spousta lidí chodí s EBV, který nebyl vůbec diagnostikován.

EBV je tak rozšířený mimo jiné proto, že se o něm velmi málo ví. Zdravotnické komunity znají jen jeden typ EBV, ve skutečnosti však existuje zhruba 60 druhů. Virus Epstein-Barr způsobuje několik vysilujících nemocí, s nimiž si lékaři nevědí rady. Jak jsem napsal už v úvodu, je nejzáhadnější ze všech záhadných nemocí.

Lékaři nemají nejmenší tušení, jak virus dlouhodobě působí a jak může být problematický. Pravdou však je, že EBV je zdrojem četných zdravotních problémů, jež jsou pokládány za záhadné nemoci, jako jsou fibromyalgie a chronický únavový syndrom. EBV je rovněž příčinou některých závažných poruch, o nichž si zdravotnické komunity myslí, že jim rozumějí, ale ve skutečnosti je nechápou vůbec – včetně onemocnění štítné žlázy, závratí a hučení v uších.

V této kapitole si vysvětlíme, kdy se virus Epstein-Barrové objevuje, jak se přenáší, jakou spoušť působí. Povíme si i o stadiích nemoci, o nichž nikdo nic neví, a jaká opatření (dosud neodhalená) mohou virus zničit a navrátit zdraví.

PŮVOD A PŘENOS VIRU EPSTEINA-BARROVÉ

Ačkoli virus Epstein-Barrové objevili dva geniální lékaři v roce 1964, ve skutečnosti se začal projevovat už na počátku 20. století, tedy víc než půl století předtím. První typy, jež mezi lidmi stále jsou, působí relativně pomalu a nemusejí až do pozdního stáří vyvolat žádné nápadné příznaky. A pokud se přece projeví, nejedná se o nic závažného. Neagresivními kmeny EBV je nakaženo mnoho lidí.

Virus se však naneštěstí v průběhu desítek let vyvíjel a každá další generace viru je problematictější než ta předchozí.

Do vydání této knihy byli jedinci nakažení EBV odsouzeni stát se jeho celoživotními nosiči. Lékaři málokdy rozpoznají EBV jako základní příčinu nesčetného množství problémů, a pokud jej jako původce nemoci diagnostikují, netuší, jak si s ním poradit.

Je mnoho cest přenosu EBV. Například pokud je nakažena matka, může od ní chytit virus kojenec. Přenáší se také infikovanou krví. V nemocnicích se na tento virus nevyšetřuje, takže jste jím ohroženi při jakékoli krevní transfuzi. Můžete ho dostat dokonce i v restauraci! Kuchaři bývají v nesmírné časové tísní, protože pokrmy musejí být připraveny velmi rychle. Často se říznou do prstu nebo do ruky, ránu si zalepí náplastí a pokračují v práci. Jejich krev se ale dostane do jídla, a pokud se to přihodí v nakažlivé fázi EBV, můžete se infikovat i vy.

K přenosu dochází tělesnými tekutinami, například

při pohlavním styku. Za některých okolností se člověk tímhle virem nakazí při pouhém políbení.

Někteří nosiči viru jsou však nakažliví neustále. Virus se s největší pravděpodobností šíří ve druhém stadiu. Čímž se dostáváme k poznatku, který dosud nebyl odhalen: nákaza EBV prochází čtyřmi stadii.

PRVNÍ STADIUM NÁKAZY EBV

Když se tento virus dostane do organismu, prochází iniciačním klidovým stadiem. Zůstává v krvi a pomalu se replikuje a množí – a čeká na příležitost, aby vyrazil do otevřeného útoku.

Jste-li kupříkladu několik týdnů tělesně vyčerpaní a nedopřejete si pořádný odpočinek, nedodáváte organismu nezbytné živiny, jako je zinek či vitamin B12, nebo zažíváte emoční trauma, například rozpad manželství nebo smrt milovaného člověka, virus zachytí přítomnost stresových hormonů a využije příležitosti.

EBV bývá aktivní též v době větších hormonálních změn, kupříkladu během dospívání, v těhotenství či v menopauze. Typickou situaci představuje porod. U ženy po porodu mohou vypuknout nejružnější obtíže včetně únavy, rozličných bolestí a deprese. V tomto případě EBV nevyužívá oslabení organismu, nýbrž hormonů, jež jsou pro něj výtečným zdrojem potravy – jejich hojnost působí jako spouštěč. Hormony zaplavující organismus jsou pro virus totéž co špenát pro Pepka Námořníka.

EBV je nelidsky trpělivý. První stadium, v němž se posiluje a čeká na ideální příležitost, může trvat týdny, měsíce, desítky let nebo ještě déle, což záleží na rozličných faktorech.

V prvním stadiu je virus mimořádně zranitelný. Je ovšem též nezjistitelný při vyšetření a nevyvolává žádné příznaky ani potíže, takže za běžných okolností člověk vůbec neví, že by s ním měl bojovat.

DRUHÉ STADIUM NÁKAZY EBV

Na konci prvního stadia je virus Epstein-Barrův připraven k boji s lidským organismem. Poprvé dává najevo svou přítomnost vznikem *mononukleózy*. Je to ona nechvalně známá infekční mononukleóza, o níž slyšíme jako o „nemoci z líbání“. Každoročně onemocní tisíce vysokoškolských studentů, když se vyčerpávají celonočními mejdany a studiem.

Zdravotnické komunity si ovšem nejsou vědomy, že případy mononukleózy jsou druhým stadiem EBV.

V tomto období je virus nejnakažlivější. Proto je potřeba vyhybat se kontaktu s krví, slinami a dalšími tělesnými tekutinami člověka, který má mononukleózu, a samozřejmě neohrožovat nikoho svými vlastními tělesnými tekutinami, pokud mononukleózu máte zrovna vy.

Během druhého stadia se imunitní systém pouští do boje s virem. Vysílá značkovací buňky, které viry „označí“, to znamená, že na ně umístí hormon, podle nějž jsou rozpoznávány jako vetřelci. Potom vyšle bojovné buňky, které označené viry vyhledávají a zabíjejí. Jsou to bojové síly imunitního systému, jež zajišťují obranu.

Jak lýtý boj se rozpoutá, to je u každého člověka jiné, a záleží také na tom, jakým typem EBV byl nakažen. Mononukleóza může trvat jeden či dva týdny, během nichž vás trochu škrábe v krku a jste drobet unavení. Patrně si ani neuvedomíte, co se vlastně děje, takže s největší pravděpodobností vůbec nezajdete k lékaři, aby vám udělal krevní testy.

Nemoc však může tvrdě zaútočit únavou, bolestmi v krku, horečkou, bolením hlavy a vyrážkou a přetrvávat několik měsíců. V takovém případě lékaře nejspíš navštívíte. Ten vám odebere krev a zjistí, že máte mononukleózu způsobenou povětšinou virem Epstein-Barrův.

Právě v tomto stadiu si EBV shání dlouhodobé sídlo a prohledává jeden či více důležitých orgánů – většinou

játra nebo slezinu. EBV má tyhle orgány rád, protože se v nich hromadí rtuť, dioxiny a další toxické látky. Viru se v prostředí těchto toxinů dobře daří.

Dalším tajemstvím EBV je jeho nejlepší přítel, bakterie *Streptococcus*. Tehdy se tělo potýká nejen s virem, ale zároveň s bakterií, která ještě víc zaměstnává imunitní systém a způsobuje celou řadu vlastních příznaků. Je prvořadým *spolufaktorem* viru Epsteina-Barrové.

Během druhého stadia nákazy EBV se množí i streptokok a infikuje hrdlo anebo vedlejší nosní dutiny, nos či dutinu ústní. Může však dojít k rozsevu a infekci močových cest, pochvy, ledvin či močového měchýře, tedy k cystitidě.

TŘETÍ STADIUM NÁKAZY VIREM EPSTEINA-BARROVÉ

Jakmile virus přejde do jater, sleziny anebo dalších orgánů, uhnízdí se tam.

Od této chvíle zjišťuje lékař při vyšetření na virus Epsteina-Barrové přítomnost protilátek, které si vysvětlí prodělanou infekcí, kdy byl EBV ve fázi mononukleózy. Lékař nezjistí, že virus je právě v té době v krvi aktivní. Tenhle omyl je jednou z největších hrubých chyb v historii lékařství – právě v tomhle okamžiku virus uniká pozornosti. Pakliže jste nepřijali opatření uvedená v této knize, která EBV zničí, virus v těle stále žije a vyvolává další příznaky, avšak není možné ho detekovat. Přežívá v játrech, ve slezině nebo v dalších orgánech a vyšetřovací metody, které by ho v těchto místech zjistily, nebyly dosud vynalezeny.

Je-li virus schovaný v orgánech, kde uniká jakékoli pozornosti, organismus předpokládá, že je válka vyhraná a útočník byl zničen. Imunitní systém se navrátí do normálního stavu, mononukleóza skončila a lékař prohlásí, že jste zdraví.

Virus Epsteina-Barrové se bohužel sotva vydal na svou dlouhou cestu organismem.

Jste-li nakaženi běžným typem viru, může přetrvávat v orgánech léta, možná až desítky let v klidovém stadiu, aniž byste o tom věděli. Pokud však máte obzvláště agresivní druh, může EBV způsobovat závažné problémy už v době, kdy se usídluje.

Virus se například zaboří hluboko do jater a sleziny a vyvolá jejich zánět a zvětšení. Znovu připomínám, že lékaři neumějí dát do souvislosti *dříve* proběhlou nákazu EBV se *současnou* aktivitou viru v orgánech.

Virus produkuje tři typy toxinů:

- EBV vylučuje toxickou odpadní hmotu neboli *vedlejší produkt* viru. Jak se množí, je přítomnost odpadních látek stále zřejmější, neboť čím je virů více, tím více konzumují a jedovatý vedlejší produkt vylučují ve větších kvantech. Tato odpadní hmota je často identifikována jako spirochéty, což vyvolává falešně pozitivní výsledky vyšetření protilátek proti borelii (při screeningových testech na lymskou nemoc) a vede k falešné diagnóze této choroby.
- Když virus zahyne, k čemuž dochází poměrně často, protože má šestitýdenní životní cyklus, je zbývající mrtvá hmota sama o sobě toxická, čímž se otrava organismu prohlubuje. Podobně jako u vedlejšího produktu je problém tím závažnější, čím víc se armáda EBV rozrůstá. Projevuje se únavou.
- Jedovaté látky vznikající těmito dvěma procesy mají schopnost vytvářet *neurotoxin*, to znamená jed, který narušuje funkci nervů a mate imunitní systém. K sekreci tohoto speciálního toxinu dochází ve strategickém období třetího stadia